

VAGN SØRENSEN

Mine Erindringer er skrevet til mine Børn og Børnebørn, men andre maa naturligvis ogsaa læse dem. De er skrevet i 1989 af Vagn Sørensen.

Landsbyen Hørret ligger jo saa idyllisk ved Foden af høje Bakker, og det er Istiden, der har formet Naturen saa overdaadigt for os. Nord for Landsbyen ligger Kølbakkerne, som vi kalder dem og de er af Geologerne betegnet som et Morænelandskab og er registreret som saadan på højeste Sted, for naar Eleverne på Aarhus-Gymnasierne undervises i Geologi, saa bliver de anbefalet at tage Turen fra Jelshøj og ned ad den gamle Hovvej til Hørret, og saa vil de paa deres venstre Side se et udpræget Morænelandskab. Der findes jo meget større Morænelandskaber andre Steder for Eksempel Jeksen Dalen og Grejsdalen, men Kølbakkerne er jo vores lokale Morænelandskab. Bakkerne er dannet af Istidens kæmpemæssige Isbræer, som langsomt er kuret ned over Danmarks Sokkel fra Nordskandinavien, og de har saa aflejret millioner af Tons Jord og Stenmasser til Siderne og dannet Kølbakkerne, og saa efterladt dalsænkningen son en kæmpe Plovfure efter sig.

Landsbyens Alder er jo ikke nem at bestemme, men vi kan maaske pejle os lidt hen efter det, ved at gaa ud fra Landsbyens Navn. Bynavnet Hørret er dannet af

to Ord Hørg og Veth, altsaa skulle Byen have heddet Hørgveth, og det er saa senere blevet til Hørret. Ordet Hørg skulle have betydet Offersted, og Veth betyd Skov. Altsaa er navnet opstaaet efter et Offersted ved en Skov, og da et Offersted hørte den hedenske Tid til, og vi ved at Kristendommen blev indført i Danmark omkring Aar 900, saa skal Landsbyen jo være over 1000 Aar gammel og sandsynligvis meget ældre. De Engstrækninger, som ligger Sydøst for Landsbyen, var jo engang en Vig, og der kunde sejles i smaa Både ind til Landsbyen, derfor var det jo et ideelt Sted for Fiskere og Agerdyrkere. I Løbet af nogle hundrede Aar har Havet saa trukket sig tilbage, og Vigen er tørret ind, og saa har Fiskerne forladt Omraadet, og saa blev det et rent Bondesamfund tilbage med nogle enkelte Haandværkere for Eksempel Smed og tækkemand, dem er der jo altid brug for samt en Høker.

Mine Erindringer om Hørretbeboernes Liv Og lidt filosofering om "Hvad er Livet" som Optakt til følgende Beskrivelse af deres Liv og Levned.

Hvad er Livet

Vort Liv er som Tidevandet

Det hæver og sænker sig i Sandet

Livet er som Flod og Ebbe

Ja man tror det faktisk næppe

Som en Springflod naar den lander

Og træet naar den mod Kysten strander

Fra Hav dybe Leje

Med Bølger nok saa sejge

Det kan være som Orkaner

Som at vandre paa Vulkaner

Som at gaa i bløde Enge
Som at sove i bløde Senge
Som at gaa med bare Fødder i Skærver
Som at slaas med tynde Nerver
og som Nattens milde Brise
som en Nattergal fra Skoven prise
som Droskens sang fra Skoven
og Lærkens Sang fra Oven
paa en dejlig Sommerdag
der endte med et Tordenbrag
ja saadan er selve Livet
som engang blev os givet.

Jeg vil hermed prøve at nedfælde nogle af mine Erindringer fra min tidlige Barndom. Det længste jeg kan huske tilbage, er fra jeg var en fem seks Aar, og jeg sad på min Bedstemors Skød, og hun fortalte Historien om Ræven der var ude at fiske, og saa frøs Halen fast til Isen, og for at faa Ræven fri saa skete der det frygtelige at der kom en Mand med en Økse, og saa fortalte Bedstemor ordret: "Og saa kog han Rævens Hale af lige ved Røven".

Mine Forældre var nogle dejlige Mennesker, der var smaa kaar, men de gjorde jo det, de kunde for at vi Børn ikke skulde mærke det. Vi var altid pænt klædt på til Skole. Jeg fik et Sæt pæn Tøj, og det var jo Matrostøj og mine to søstre Esry og Elna fik en ny Kjole, og det var en Gang om Aaret, naar Læreren holdt Juletræ for Skolebørnene og deres Forældre, det foregik henne i Forsamlingshuset, og Læreren betalte det hele, det var i stedet for at holde

Kaffegilde, som det jo kaldtes dengang. For han deltog i Beboernes Kaffegilder, og saa holdt han Juletræsfesten som Kompensation. Der var jo stort Juletræ, og vi fik Godteposer, og saa var der Bal bagefter til Aksel Cristensens Orkester. Saa havde vi jo vores nye Tøj paa, og saa efter Nytaar begyndte vi at bruge vores Tøj fra forrige Aar som Skoletøj, saa vi hele Tiden havde et Sæt nyt Tøj og et Sæt Skoletøj om Vinteren, og saa havde vi naturligvis noget Sommertøj.

Noget som pinte mig var, at jeg altid skulde gaa i lange hjemmestrikkede sorte Strømper, naar jeg kom hjem fra Skolen (i Skolen havde jeg nogle tyndere graa) og disse forbistrede sorte grove Strømper kløede saa grimt paa Benene, men der var ingen Pardon. Læreren, som hed Jokumsen, var en flink og dygtig Lærer, som vi havde den største Respekt for. Han var meget alsidig og streng og Autoritær, men lærte os en masse. Der var kun to klasser i Skolen, vi begyndte for mit vedkommende som 6 Aarig og andre som 7 Aarige, det gjalt ikke saa nøje i "bette Klasse" som vi sagde, og naar vi saa havde gaaet i bette Klasse i 3 Aar, saa rykkede vi op i "store Klasse" og gik der i 4 Aar, til vi skulde konfirmeres. Bette Klasse gik i Skole om Formiddagen fra otte til tolv, og store Klasse gik saa i Skole om Eftermiddagen fra eet til fire, men saa havde de to lange Dage, det var Tirsdag og Fredag hele Dagen, og saa havde bette Klasse fri. Naar vi fik fri fra Skole og skulde hjem, saa stod Drengene og Piger i hver sin række, og saa skulde hver Pige neje pænt for Læreren, idet de gik forbi én efter én, og tilsvarende skulde Drengene bukke, naar de gik forbi.

Jeg kan huske en Episode vi havde Morgensagn og Almas Knud var for sent paa den, og vi sang "Sneflokke kommer vrimlende", og den slutter jo med at "nu kom Kjørmes Knud" og lige da vi skal til at synge det sidste, kom Knud løbende forbi Vinduerne, og mig og min Sidekammarat sang saa i Stedet og nu kom Almas Knud. Det fik vi en meget alvorlig Irettesættelse for og navnlig mig, da jeg ikke plejede at synge med til Morgensang. Jeg havde ikke Sangstemme. Det skete jo at Læreren skulde et eller andet ærinde, som tog en Times Tid, og saa skulde hans Kone holde Skole for os i den Tid, og hun var jo ikke uddannet i noget, saa skulde vi læse op af en Bog for hende.

Samme Dame Fru Jokumsen var ikke noget rart Menneske. De havde en Tjenestepige som hun hundsede med for Eksempel naar de spiste, saa skulde

Pigen spise Margarine paa Brødet mens der var Smør til Lærerparret, dog skal det siges til Jokumsens Ros, at han tit tog Margarine på Brødet for at være solidarisk med Pigen, naar saa Pigen havde lavet noget galt for Eksempel smadret en Tallerken, saa skulde hun jo straffes, og det foregik paa den Maade, at hun blev sendt ned til Naboen efter Vand, der var cirka 100 meter, og naar hun saa kom med en Spand Vand, saa tog Fru Jokumsens det og hældte det i Kloaken, og saa skulde Pigen afsted igen efter en ny Spand Vand, og det fortsatte saa indtil Pigen havde faaet den Straf, hun skulde have. Jokumsen og Fru Jokumsen var fra to Nabogaarde i Svinsager ved Gjesing. Jokumsen var en stor, flot Mand, han havde været Garder, og Fru Jokumsen var en lille tynd Spirrevip, saa de var et meget ulige Par.

Naar jeg saa kom hjem fra Skole, skulde jeg jo hjælpe til med, hvad der var. Det værste var at skære Hakkelse til Hestene, det foregik med en haandtrukken Hakkemaskine med et kæmpestort Springhjul, hvorpaa der var sat en lang rund Træstang paa 3 meter, der gik i et Hul i en Jernplade ovre i Muren, og den skulde vi saa være et par Stykker til at trække Hjulet rundt med, og på dette Hjul sad saa Kniven der skar Neget til Hakkelse, og vi svedte og pustede, særlig den der havde ved Stangen nærmeste det store Hjul, for der var jo de længste Omgange. Vi var Vaade af Sved, naar vi havde staaet der en halv Time, og det var jo hver Dag det foregik. Far stoppede jo Havrenegene igennem maskinen, og samtidig havde han et lille Haandsving, som han kunde trække i, det var noget vi kom til at puste og stønne af. Vi var ogsaa de eneste i Byen der havde saadan et Monstrum, de andre havde en mere moderne der blev trukket af Heste.

Selvfølgelig havde jeg ogsaa Tid til at lege nogle Timer hver Dag. Vores Nabo havde jo en Dreng på min Alder, der hed Aage, og vi legede jo altid sammen, vi havde jo hjemmelavet Legetøj for Eksempel nogle Brædder, der var tømret fast med en vis Afstand og en Ramme udenom, og saa var der kommet store Søm i, som stak en fire fem cm igennem Brædderne, og saa legede vi det var en Harve, og Sømmene som stak igennem, det var harvetænder, og saa kørte vi den igennem vores smaa Havelodder, vi havde jo selv en lille Have at passe. Ved Siden af lavede vi jo ogsaa Hundekunster, engang vi var alene hjemme over ved Aage, havde vi faaet fat i et par store Cigarer, som vi sad og røg paa, allerbedst som vi sad og hyggede os, kommer deres Tjenestekar ind, og vi skynder os at

lægge Cigarerne i Tobaksskuffen, men Karlen kan jo godt lugte Røgen derinde, og Røgen er ogsaa begyndt at sive igennem Tobaksskuffen, og da han saa lukker Skuffen op, saa er vi jo leveret, og han truer med at sladre om det til vore Forældre, hvis vi ikke hjælper ham med hans Arbejde ude i Stalden, og det var vi jo saa nødt til at gøre, mens han gik og spillede Kong Gulerod.

Drengene fra Nederby, Byen var delt i Overby og Nederby, maatte ikke saa gerne komme op at lege med os fra Overby, vi var vist lidt slemme, men ogsaa blandt Pigerne var der et Skel mellem de to Bydele. Folkene der boede i Nederby, kaldte os de Overbys, og vi kaldte dem de Nederbys. Aage og jeg var lidt nede at lege med dem i Nederby, men de kom sjældent herop. Den yderste gaard i Nederby det var jo Villagaarden, men nogen kaldte den ogsaa Amerikanergaarden, fordi den blev købt af en hjemvendt Dansker, som havde været i Amerika og tjent nogle Penge, og saa byggede han Gaarden helt om i lidt amerikansk Stil, men saa begyndte det at knibe med Pengene, og han rejste saa derover igen for at hente nogle Penge, som han havde tilgode hos en Kompagnon derovre. Det viste sig saa, at Kompagnonen havde brugt alle Pengene, og Søren Jensen, som Manden hed maatte rejse hjem igen uden Penge. Nogen Tid efter maatte han sælge sin nybyggede Gaard, han kunde ikke klare Terminerne. Gaarden blev solgt til en Mand, der hed Oskar Nielsen, han havde den i nogle Aar, saa købte han sin Fødeggaard i Skjørring og solgte Villagaarden til Kaj Nielsen. Han var en gemytlig Fyr. Han fik en dygtig Husbestyrerinde i Anne. Hun kunde det hele naar Kaj var i Byen. Kaj solgte 10 Td Land af sin Mark, og der blev Storhøj bygget. Kaj var syg paa det sidste og derfor solgte han Gaarden til Søren Bahnsen og hans Kone Eva. Kaj byggede et Hus ved Siden af Gaarden ud efter Storhøj, og der flyttede han og Anne om. Kaj døde efter nogen Tid, og Anne bor nu alene i Huset.

Det hus ved siden af Villagaarden ind mod Byen, der boede en Træskomand, som hed Jens Peder, og da han havde Fipskæg, kaldte de ham aldrig andet end Fip Jens Peder, og han havde en Husbestyrerinde, som hed Trine Enkegaard, hun blev jo kaldt Træskomandens Trine. Hun havde været der i mange Aar, og Folk sagde at de boede paa Polsk. Dernede fik vi altid Træsko, naar de gamle var slidt op, og vi var nede at prøve et par Træskobunde, og saa skulde der jo Overlæder paa, og saa maatte vi hente de færdige Træsko Dagen efter, det var

jo Spidstræsko vi gik i. Fransk Træsko var jo alt for dyre. Det er jo Marius Pedersen og Anine der bor i Huset i Dag. De har efterhaanden boet der i mange Aar. Marius har jo været Vejmand og han er efterhaanden blevet 86 Aar. Amine er 76 Aar. De er et par hyggelige Mennesker.

Det næste Hus efter Træskomandens Hus der boede en Marie Pedersen ogsaa kaldet Putte Marie eller Bæk Pouls Marie. Hendes Far hed Bæk Poul. Hun gjorde Skolen ren hver Dag og havde saa lidt andet Arbejde ved Siden af som Barnepige, hun var ugift og gik mest og rodede om Natten, ligesom naar hun gjorde Skolen ren, det var ogsaa altid naar det var halvmørkt om Vinteren, og saa kunde vi jo ikke lade være med at drille hende lidt, det blev jo indberettet til Læreren, og saa kom vi i Forhør Dagen efter. Hun havde en stor Søskendeflok, en af dem hed Birgitte, hun var gift med en Gaardmand her i Byen, men hende kommer jeg tilbage til senere. En anden Søster, der var meget smuk, blev Baron Gyldenkrones Søn fra Vilhelmsgaard forelsket i, men det passede jo ikke rigtigt Baroniet derovre paa Godset. De unge Mennesker giftede sig og fik en Sum Penge og blev saa forvist fra Godset, og de rejste til Amerika. De blev gift i 1897. Pigen hed Marie Kirstine Pedersen, hun døde i Amerika i 1920. Hendes Mand der benævnes Kaptajn Ove Chr. Sofus Baron af Gyldenkrone døde i Amerika i 1924. Det vides ikke om der var Børn i Ægteskabet.

Nu beboes Huset af Merete og Per Nerfeldt. Han er ansat ved Jyske Telefon.

Ved Siden af Marie Pedersens Hus ligger den gamle Skole, den blev dog nedlagt som Skole omkring Aar 1900. Da blev der bygget en ny Skole længere henne i Byen. Min Far havde gaaet i den gamle Skole, og til Skolen hørte 8 Td Land, som Degnen saa drev, og Drengene skulde hjælpe Degnen med at flytte hans Køer og køre Møg ud, saa havde de Fritime saa længe, saa det var jo Pigerne som lærte mest. Da Skolen saa blev nedlagt, blev den solgt som almindelig Landejendom. Der var to Ejere. Den første hed Søren Rasmussen, og han solgte den til en Ungkarl Jens Georg Sørensen, det er ham jeg kan huske mest, han havde en Husbestyrerinde, der hed Karen. Hun havde et straalende Humør, og naar hun saa arbejdede, saa sang hun saa højt, at det kunde høres over i den anden Ende af Byen, og hun havde virkelig Sangstemme. Hun blev

ikke behandlet særlig godt af ham, men hun fandt sig i det, og de havde det helt godt sammen.

Hun havde en Dreng, der var ganske lille, da hun kom som Husbestyrerinde, hun var hos ham i mange Aar, indtil Drengen var bleven voksen. Hun blev syg og kom på Maarslet Plejehjem, og Drengen, der var meget lidt begavet, blev hos Jens Georg, imidlertid blev Jens Georg ogsaa syg og utilregnelig og kom paa Plejehjemmet i Maarslet, men der gik han fra og ned til sit gamle Hjem, det skete ofte, og det kunde de jo ikke være tjent med oppe paa Plejehjemmet, for de vidste jo aldrig hvor han var. Det blev saa bestemt at han skulde paa Statshospitalet i Riisskov, og Datoen var bestemt, men saa Dagen før stikker han igen fra Plejehjemmet og ned til sit gamle Hjem, det var jo ikke blevet solgt, men Husbetyrerindens Dreng, som nu var bleven voksen, boede der. Der var ingen i Huset da han ankom. I huset havde de Varme fra et Gasanlæg, og han har saa maaske givet sig til at regulere paa dette Anlæg, og der har saa sivet en del Gas ud i det lille Rum, hvor Anlægget stod og har saa vildet tænde sig en Cigaret, og i det samme sker der saa en Kæmpeeksplosion, og han bliver slynget omkuld, og Ejendommen staar i et stort Flammehav og nedbrænder totalt i løbet af kort Tid, Jens Georg var slynget ind i et andet Rum og er bleven dræbt øjeblikkelig, han blev funden under en nedstyrtet Væg. Han blev saa fri for at komme på Statshospitalet bag lukkede Døre. At Branden var saa voldsom skyldes jo, at det var Bindingsværk og Trælofter, og der var Halm på Loftet over Beboelsen, og saa var der mange Lag Tapet paa Væggene. Falck havde ingen Chancer for at slukke dette Kæmpebaal, men det værste var, at der var ingen der vidste om Jens Georg var derinde, det blev jo nyligt opdaget, da Falck Folkene ryddede op bagefter og fandt ham. Knud Jensen som havde en Gaard længere nede, ham var Jens Georg Morbror til, skulde arve ham, saa han fik Jorden og opførte et hus paa Grunden, hvor han bor, og Staldbygningerne blev ikke opført igen.

Neden for den omtalte Skole ligger et lille Kampestenshus lige ud til Vejen, saa tæt paa at der kun er en lille smal sti mellem Huset og Vejen. Det var et Høkerhus omkring Aar 1900, og der solgte Høkeren Varer til Beboerne, det var Salt og Sukker, Gryn, Mel og Kandis, og saa solgte han Kaffe, og han var lidt af en smart Fyr, for naar Beboerne forlangte Kaffe, saa sagde han ganske flot, skal det

være Rio eller Java, for de var jo fra hver sin Verdensdel, og han havde begge Slags. Naa, Beboerne fandt snart ud af at det var jo lige meget, hvad de forlangte, for der var samme Blanding i begge Skuffer. Høkerforretningen blev nedlagt, da der kom en ny Købmandsforretning længere henne i Byen, og den blev saa brugt til Beboelse. Huset blev solgt til et Par Mennesker, Jens Jensen og hans Kone Grethe, de levede i smaa Kaar. De havde et Par Geder og en Gedebuk. De malkede jo Gederne og brugte Mælken i Husholdningen, og saa kom der jo ogsaa smaa Gedekid, som de slagtede naar de havde en passende Størrelse, saa var der ogsaa Kød i Huset. Jens Jensen gik ud og arbejdede for Bønderne. Foderet til Gederne fik de i Vejgrøften om Sommeren, og om Vinteren fik de Hø som ogsaa var slaaet i Vejgrøften om Sommeren. Jeg kan huske at Jens Jensen fik lov til at slaa Græs til Hø paa de stejle Skrænter, der var oven for vores Kølbakker, og det bar han saa Hjem på Nakken i Bundter med et Reb om. Grethe kunde jo finde paa at prale lidt, engang hun var ved Købmanden efter Varer, mødte hun Lærer Jokumsen derhenne, og saa siger Grethe, idet hun kigger ud ad Vinduet. Det bliver vel da ikke Regnvejr, for a har lige vasket 12 af Jens hvide Skjorter og hængt dem til Tørring. Det morede Købmanden og Jokumsen sig meget over, da hun var gaaet, for de vidste jo godt, at Jens ikke havde saa mange skjorter, og da slet ikke hvide. Deres Datter Sine overtog Huset efter deres Død. Hendes Mand hed Peter Nielsen. De fik Huset kalket gult, og Sine kaldte det saa for det gule Palæ, og naar hun var med Bussen hjem fra Byen, saa bad hun altid om at blive sat af ved det gule Palæ, Hun var meget lille af Vækst, hun var næsten lige saa tyk som hun var høj. Men hun førte sig meget værdigt. Huset er to Gange blevet paakørt af Lastbiler, men Bilforsikringerne har jo i begge Tilfælde betalt Skaderne. Nu ejes huset af Helle og Erik, og de har faaet Huset modeerniseret baade udvendig og indvendig og taget Loftet med til Beboelse. De Huse og familier jeg beskriver, er dem der i Rækkefølge ligger nord for Bygaden begyndende med Villagaarden. Saa tar jeg dem der ligger Syd for Bygaden bagefter.

Næst efter ligger saa den gamle Smedie. Det var Byens Smedie, og da Bønderne paa et tidspunkt manglede en Smed, og de havde hørt at ovre i Østerby var en dygtig Smed, saa tog en Deputation af Byens Bønder deroverfor at spørge Smeden, om han var interesseret i at komme til Hørret og blive Bysmed, og de skulde saa garantere ham arbejde nok, saa han kunde leve af

det. Og han sagde ja til det. Han var en dygtig Smed, han hed Jens Jensen, og hans Kone hed Sørine, og hun var ude i Smeden og trække Blæsebælgen, naar Smeden skulde have Jern til at gløde. Der voksede en stor Børneflokk op, og de var ikke ret gamle, før de kom ud i Smedien for at hjælpe med alt forefaldene Arbejde, en af Børnene som hed Peter i daglig Tale Smed Peter, han var da han blev voksen meget optaget af Politik, han var Socialdemokrat, og han holdt politiske Taler for Byens Ungdom om Aftenen. De gamle Bønder rystede paa Hovedet af det. Men Fyren var godt begavet, og han endte saamen som Redaktør på Socialdemokraten nede i Haderslev, og de gamle Bønder sagde, at det kunde han sgu takke sin beskidte Kæft for, at han var kommet saa langt. Smedens var naturligvis stolte af denne Søn, og de talte jo om ham, og da han saa paa et Tidspunkt blev gift med en Pige af meget rig Familie, saa fortalte Sørine jo til Nabokonerne om den fine Svigerdatter, at hun var saa fin saa fin, og saa hviskede hun hemlighedsfuldt over Hækken, tænk jer hun gaar i Silkebovser (bukser), og det var jo Topmaalet af Elegance set med Sørines Øjne, det maa ogsaa have været en Kæmpekontrast, hvis disse fine Tingester var kommet op at hænge på en Tørresnor ved Siden af Sørines de graa Vadmelsovser.

Bønderne hentede Træ hjem fra Skoven om Vinteren, til dem der ikke selv havde Heste, og som Tak for det, skulde Kusken enten, det var Gaardmanden selv eller hans Karl, der havde kørt ind og spise Aftensmad, naar det var Smeden, de havde kørt for, og saa blev der disket op med det bedste Huset formaaede. Da Smeden Jens Jensen blev ældre havde han en Søn der hed Marius til at hjælpe sig, og han overtog senere Smedien. Det var dygtige Smede begge to, men ogsaa meget galsindede, og man skulde tale forsigtigt til dem, for de skulde Fandenhuggeme nok bestemme. Det var deres yndlingssted, og den brugte de tit. Marinus byggede det røde Hus, nede ved Bygaden neden for Smedien. Han giftede sig med Marie, De fik to Døtre Gerda og Nanna. Nu havde Sørine faaet en ny Svigerdatter til Nabo, og da Sørine havde en Ged, som hun malkede og brugte Mælken i Husholdningen, saa vilde hun ogsaa have at Svigerinden skulde bruge af Gedens Mælk, men for at undgaa ballade tog Svigerdatteren imod det og gav det til Hønsene, og saa hentede hun Mælk fra Mejeriet, hun foregav at hun hentede Kærnemælk i Spanden, og tit gik hun

med den skjult under Frakken eller Forklædet, saa længe Svigermoderen kunde se hende.

I den ene ende af Smedien var der en sølle Lejlighed, der var lejet ud til en Kone der hed Else Marie. Hun var Enke og havde en del Børn, hun gik ud og vaskede for Folk og hjalp til i roerne og Høsten ude hos Bønderne, hun havde fem Børn, en af dem vil jeg særlig beskæftige mig med. Hun hed Karen, og da hun var cirka 12 Aar, fik hun Frost i Tæerne, og der gik koldbrand i Foden, og hun fik Benet amputeret neden for Knæet, det var jo forfærdeligt for hende, og hun fik saa et kunstigt Ben. Da hun saa blev konfirmeret, skulde hun saa have et Arbejde, og med det handicap hun havde, bestemte de, at hun skulde lære Syning, og hun kom i lære inde i Aarhus paa en Systue, og hun boede i et sølle Kammer ved Siden af Systuen. Det var en trist Tilværelse for hende, halvkoldt var der paa Værelset, og hun længtes saadan hjem til hendes Søsken og Hørret, hun har selv fortalt mig, hvor trist hun havde det. Hun vil blive omtalt senere, naar jeg kommer længere hen i Byen.

Nede i det nybyggede Smedehus bor Jane og Richard. At Smedehuset er forhaandvist nybygget skyldes, at det nedbrændte under en af de forrige Ejere Bent Jørgensen, han havde lige restaureret den gamle Beboelse, og de var næste færdig, de manglede lidt Rørarbejde oppe paa Loftet noget Svejdsarbejde, og saa sker der det, at en Svejsegnist rammer Straataget, og det griber hurtigt om sig, og i løbet af kort Tid er der et Kæmpebaal og inden Falck kommer til Stede, er Huset næsten nedbrændt. Bent Jørgensen var ikke hjemmer og hans Kone Kirsten redder lige deres lille Barn og lidt af Barnets Tøj, ellers brænder alt, osaa deres personlige Papirer, og det er jo saa kompliceret bagefter at mangle dem. De bygger Huset op igen i gammel Stil med Bindingsværk og røde Sten i fyldninger og Straatag. De sælger Huset efter nogle Aar og køber en Landejendom paa Visbjerg. Smedehuset bliver solgt til en Lærer Erik Holm Andersen og hans Kone Birgit, som ogsaa er Lærer. De boede i Huset i nogle Aar, men sælger det saa til Jane og Richard. Der har været adskillige Brande i Hørret, og der var ingen direkte Adgang til Branddammen fra Vejen, saa et par Gange kunde man læse i Aarhus Stifttidende "Brand i Hørret og Brandvæsenet maatte skaffe sig Adgang til Branddammen ved at bryde

igennem Smedens Hønsegaard". Smedens Hønsegaard blev meget kendt. Nu er der direkte Adgang til Brandammen fra Vejen.

Neden for Smedien laa endnu et Hus, hvor der boede en Tækkemand, efter ham boede der mange forskellige Familier, indtil det saa først i trediverne blev købt af Anders Andersen og hans Kone Maren. De havde haft en Gaard længere oppe i Byen, den havde de afhændet til deres Søn Peter Damgaard Andersen. De havde ogsaa en Datter som hed Kristiane, hun blev gift med Ejnar Brandt, og de købte en Gaard i Lemming som hed Lemminggaard. De havde en Søn som hed Anders Brandt, og han kom tit her til Hørret og besøgte sine Bedsteforældre, og han og jeg kom meget sammen, han kom næsten hver Weekend, og saa spillede vi Billiard nede hos hans Bedsteforældre. Han var deres eet og alt, og vi blev begge to forkælet af dem. Vi saa hinandens Frimærker, vi spillede Boldspil oppe hos os. Om Sommeren var vi cyklende paa Telttur en otte Dage. Vi lavede selv Mad, det var Medisterpølse og Svedskegrød, og jeg har aldrig faaet dem bedre siden. Et Aar var vi paa Mols et andet ved Tirsbæk, nede ved Vejle Fjord lige over for Munkebjerg, og mange andre Steder, vi var jo et Par Vandhunde begge to. Hans Bedsteforældre var jo bekymrede for, om vi nu fik noget at spise paa de Ture. Saa naar Bedstefaderen mødte min Søster Elna, saa sagde han til hende, tror du nu Knægtene faar noget at spise, hun beroligede ham med, at vi havde baade Primus Apparat og Forraad med, saa vi skulle nok klare os.

Nogle Aar senere da Anders Andersen og hans Kone Maren døde, blev Huset solgt, til nogle Mennesker, der hed Møller, og disse solgte det saa senere til Købmand Worm og hans Kone Ane Worm, de havde afhændet Forretningen til deres Søn Aage Worm, da de døde blev Huset solgt til Edvard Jørgensen, som havde haft en Landejendom i Hørret –Lykken, og derfor havde han boet i Forsamlingshuset i Hørret sammen med sin Kone Mary. Han gik paa Teglværket om Sommeren og arbejdede i Skoven om Vinteren, han var en rigtig Slider. Baade Edvard og hans Kone Maren var i besiddelse af et voldsomt Temperament, de skændes, saa det kunde høres langt væk, og det skete at Edvard kom ud af Bagdøren og saa kom der flyvende Kasseroller og andet godt efter ham. Alt det vedkom jo ikke os. De var flinke og meget hjælpsomme Mennesker, overfor dem der trængte til Hjælp. Da saa Mary døde, talte Edvard

meget om at sælge Huset. Der var mange, der vilde købe det, og eftersom de forskellige talte med ham, fik de alle Forkøbsret paa Huset, men han vilde jo ikke sælge alligevel, naar det kom til Stykket. Først mange Aar efter da han kom paa andre Tanker blev Huset solgt. I Dag Beboes Huset af Bente og Jakob Worm.

Det næste Hus er jo Skolen, som jeg gik i 7 Aar. Jeg var aldrig ked af at gaa i Skole. Vi havde de paa den Tid almindelige Fag Læsning, Regning, Bibelhistorie og Geografi og Danmarkshistorie og saa havde vi jo Kattekismus med alle de Skriftsteder, og saa havde vi en ugentlig Gymnastiktime, det foregik i Forsamlingshuset og kun om Sommeren, saa havde vi den aarlige Sommerudflugt, bette Klasse fik en Spadsestur til Jelshøj, og med Flag i Haanden spadserede vi Afsted to og to, saa havde vi selv en Madpakke og en Sodavand med, og Læreren gav saa Slik ud paa os. Store Klasse fik jo en større Udflugt. Det var en Togrejse, enten til Munkebjerg eller Lillebæltsbroen, som jo lige var bygget. Toget var med de saakaldte Hundekupeer. Der var ingen Gennemgang fra Kupé til Kupé i, hver Kupé var der saa to sæder overfor hinanden, og saa var det altid spændende, hvem man kom i Kupé med, for Maarslet og Langballe Skole var ogsaa med paa disse Udflugter, og vi kunne ikke forlade Kupéen, før vi var naaet til Bestemmelsesstedet. Vi havde Madpakke og Sodavand med, og saa en fire- fem Kroner at slikke for.

Jeg kan huske en Dag med et rigtigt Stormvejr, vi var i Skole, og i Frikvarteret stod vi og kiggede ud ad Vinduerne, ned paa Jens Sørensens Gaard, og pludselig ser vi Taget paa den ene Bygning flyve op i Luften, og derefter falde ned igen, og det var totalt smadret.

Vi havde Mark, der gik ned til Skolen, og om Sommeren naar Far havde travlt, skulde jeg flytte Kørerne, naar vi havde Frikvarter i Skolen, dengang stod Kørerne jo i Tøjr, og saa skulde de flyttes paa ny Græs. Jeg kom ud af Skolen som 13½aarig, jeg var begyndt som 6 aarig og Læreren kunde godt se, at de havde Brug for mig derhjemme, og saa blev Far og Læreren enige om, at jeg kunde komme ud af Skolen. Skolen beboes i Dag af et Kollektiv Else Andersen, Lars Hammerskov, H. Sørensen B Poulsen og A Ekelund.

Det næste Hus er solgt fra vores Gaard til Olga og Mikael Veng. De byggede Hus paa Grunden i 1965 og boede der en Del Aar, hvorefter Huset blev solgt til deres Datter Bodil, som igen solgte det til Margrethe Bogner og Kristian Thomsen. Hun er ansat paa Amtsgaarden og han er ansat ved Radieon. Det næste hus er det som vi bor i men det omtaler jeg senere sammen med Gaarden.

Det næste Hus er Forsamlingshuset, Det skulde ligge midt i Byen, og da der ikke var nogen, der vilde afgive Grund, saa kom man i Tanke om, at midt i Byen laa jo Gadekæret, og det var allemands Eje, saa drænede man det ud og fyldte Jord paa, og saa byggede man Forsamlingshuset ovenpaa, saa det ligger faktisk ovenpaa Gadekæret. Beboerne tegnede saa Aktier for at skaffe Penge til Huset, og der holdes mange Fester dernede, senere blev der bygget en Beboelse til, saa der kunde bo et Værtspaar til at bestyre Forsamlingshuset med at lave Kaffe og skaffe Brød til, naar der holdtes Møder dernede. Der var Foredragsaftener der om Vinteren. De skulde ogsaa sælge Øl, naar der var Fester f.Eks. naar der var Fastelavnsfest og Høstfest. Juletræsfesten holdt Læreren jo for Børnene og deres Forældre for egen Regning. Høstfesten var der valgt en Komite til at arrangere. Det gik paa Skift. Der var en Ungdomsforening her i Byen, som holdt Fastelavn med Ringridning Fastelavns Søndag, og den der saa kunde faa Ringen paa Spydet fleste Gange, blev saa udnævnt til Konge, og den næstbedste blev saa Kronprins, og naar saa Ringridningen var Slut, saa skulde alle Rytterne følge Kongen hjem til den Gaard, han nu var fra eller tjente som Karl i, og saa var det Skik, at alle Rytterne fik et Glas Vin af Værtsparret paa Gaarden, og Rytterne udraabte saa et hurra for Kongen, hvor efter de red hjem. Men saa Dagen efter Fastelavnsmandag, saa skulde alle Rytterne mødes igen om Formiddagen, og saa skulde de rundt til alle Gaardene og Husene og samle Penge ind til en Fest, som saa skulde være i Forsamlingshuset om Aftenen. Alle Rytterne var i hvid Skjorte og et rødt Skærf og en blaa Skraahue paa Hovedet, og Hesten var pyntet med hvide og røde Strimler om Hovedlaget. Foran denne Trop red saa Kongen og Kronprinsen i Spidsen, og foran det hele kørte en pyntet Vogn med to Heste for med fuld Pynt, og i Vognen var der saa et Par Musikanter, der spillede og blæste paa Trompet. Det var et festligt Syn.

Det kunde være meget koldt for Rytterne, saa de havde varmt Tøj paa inden for de hvide Skjorter. Om Aftenen var der saa Fest i Forsamlingshuset. Der

begyndte med at Rytterne marcherede rundt i Salen, og Kongen skulde saa vælge en Dronning, og det kunde jo tit være spændende for pigerne, hvem der blev den udkaarende. Ungdomsforeningen holdt ogsaa Karneval om Vinteren, og alle de deltagende var klædt flot ud, og der blev saa uddelt en Præmie til den flottest pyntede. Der blev ogsaa holdt Pakkefest, hver Dame skulde lave en lækker Madpakke til to, og saa blev der holdt Auktion over Madpakkerne. Herrerne skulde saa byde paa Pakkerne, og saa stod Damens navn paa Pakken, og saa skulde Herren og den Dame, hvis Pakke han havde købt spise sammen. Det var alt sammen mens jeg var en halvoksen Knægt, men jeg saa jo hvor stor Umage mine to Søstre gjorde, for at lave lækre Pakker. Naar der saa var disse Fester dernede, saa kiggede vi store Knægte jo ind ad Vinduerne og fulgte med i, hvad der foregik derinde. Aage og jeg var jo altid sikre Tilskuere. Der blev ogsaa holdt mange private Fester dernede som for Eksempel Konfirmationer og Bryllupper og Sølvbryllupper, og hvad der ellers kunne være, men saa var der Kogekone paa, og Byens Piger var Serveringsdamer. Slagteren fra Skaade Aksel Jensen (Slagter Aksel) som han i daglig Tale kaldes havde ogsaa Aktie i Forsamlingshuset, og naar han var med til Høstfest, skulde Komiteen altid regne med at have en ekstra Kasse Øl med, naar de købte ind, for den drak han det meste af. Han kørte jo rundt i Oplandet og solgte Kød fra Hestevogn, han kom her til Byen hver Fredag, og saa havde han en af sine Sønner med som Kusk, og han havde mange Sønner og eftersom de voksede op, kom de med paa Turen, og det var ikke nogen fornøjelse for de Børn, for naar han havde været igennem Byen med Kød, saa skulde han jo ind til Købmanden og have en Øl, og hvis der saa var nogen han kunde drikke med, saa kunde der jo nemt gaa en Times Tid, og om Vinteren var det en kold Omgang for Kusken at vente udenfor paa Vognen. Der var jo igennem Aarene flere forskellige Værtspaar i Forsamlingshuset. Det første Par var Smeden Marinus Jensen, som var der indtil han byggede Huset nedenfor Smedien, som jeg har omtalt. Efter ham kom Edvard Jørgensen, han var der i mange Aar sammen med sin Kone Mary, indtil de købte en Ejendom i Hørret-Løkken, som de drev i en Del Aar, hvorefter de købte Huset i Hørret overfor Købmanden, som jeg har omtalt. Men saa i 1953 blev Forsamlingshuset solgt til Ulla og Hans Loft for 11.000,00 Kroner, og saa var der ikke Forsamlingshus mere, de lavede Salen om til Beboelse.

Næst efter Forsamlingshuset ligger mine Forældres Gaard, det er jo en gammel Slægtsgaard, som har været i Slægtens Eje siden 1745. Jeg vedlægger en Anetavle over Slægten. Den er lavet af Provst Rugholm i Maarslet, han var meget interesseret i Slægtsforskning. Han havde jo Kirkebøgerne at kunde se i, og som Tak for at have haft vores Jagt i mange Aar, saa forærede han os denne Anetavle, da han rejste fra Embedet og gik paa Pension. Det var en gammel Bindingsværkgaard i fire Længer og med Straatag paa det hele. Der var meget at holde vedlige med alt det Straatag, og naar saa Tækkemanden kom, og der skulde lægges et nyt stykke Straatag paa, saa skulde jeg hjælpe til, og det foregik paa den Maade, at hver Gang Tækkemanden lagde et nyt Lag Tækkerør paa, saa skulde det jo bindes paa Lægterne, og han stak saa en meget grov Naal ind til mig paa Loftet, og saa skulde jeg trække Traaden stramt om Lægten og stikke den ud til ham igen, det var ensformigt Arbejde i flere Dage for en 12 Aars Knægt, og jo højere vi kom op paa Taget, saa kneb det jo med at naa nede fra Loftbrædderne, og til sidst maatte jeg have Brædder lagt overnpaa Hanebjælkerne for at kunde naa op til Tagrygningen, og saa støvede det, saa man var kulsort til Aften. Det var en meget dygtig Tækkemand. Han hed Ole Peter Rasmussen og var fra Tranbjerg.

En ting som jeg erindrer særlig godt, var vores Familie i Oldrup, det var min Mors Søster Otilia, som var gift med Niels Burup. Han var en initiativrig Mand. Han og min Moster havde været i Amerika og arbejde, de var blevet gift i Omaho i Nebraska. De kom hjem til Danmark igen, og efter at de havde haft en Ejendom i Maarslet, købte de saa senere Gaarden i Oldrup. De havde fem Børn, Ruth, Egil, Erland, Frede og Inga som var vores Fætre og Kusiner. De to ældste var jo noget ældre end mig og mine to Søstre Esry og Elna, det var navnlig de tre yngste vi var jævnaldrende med, og der var det navnlig Frede, som jeg havde mest tilknytning til. Niels Burup havde købt en Bil i Odder en Ford 1923, han havde givet 3.000,00 Kroner for den, og det var mange Penge dengang. Bilen havde den gode Egenskab, at den kunde laves om fra Personbil til Lastbil, det foregik paa den Maade, at Karrosseriet blev taget af, og saa kunde Vangerne forlænges ved at trækken dem ud og saa sætte et Par Skruer i og saa løfte Lastvognsladet paa, og saa kunde der være 14 Fedesvin, som Niels Burup leverede til Odder Svineslagteri, og saa havde han Foderstoffer med hjem. Naar den saa skulde laves om til Personbil, skulde Ladet jo af og Vangene skubbes

ind og Karrosseriet sat paa igen. Taget og Siderne var af svær sort Voksdug, og saa var der Marieglas til Side og Bagrude. Vi kørte til Vestjylland i den begge Familier, det vil sige 12 Mennesker, hvoraf det otte var Børn. Jeg har aldrig selv paa daværende Tidspunkt set Mage til Bil. Frede og mit Venskab har fortsat gennem Aarene. Efter at have overtaget Gaarden, og vi besøgte ham og hans Kone, tog jeg altid hjem derfra med friske Impulser, paa Grund af hans Initiativ. Det var ligesom et Batteri der havde faaet en ny Opladning. Min Søster Elna tjente derhenne i Oldrup i Niels Burups Tid. Hun var der et Aar. Det var et livligt Sted at være, der var en stor Flok unge Mennesker. Der var baade Fodermester og Karl paa Gaarden, og saa var der jo de mange Fætre og Kusiner. Vi holdt Bal i Vaskehuset, der var god Plads, og der blev spillet paa Harmonika, og vi morede os vældig godt. Elna blev senere gift med Læreren i Hørret og fik en Datter Karen, men blev senere skilt, og efter nogle Aar blev hun gift med en Vognmand fra Bonnet. Der havde hun nogle lykkelige Aar, indtil hun blev syg og stærkt Invalideret og sad i Kørestol til sin død i 1983. Hun havde en trist skæbne. Hendes Mand Vagn Dalsgaard var meget god ved hende og hendes Datter Karen.

Den ringeste af Længerne var vores Kostald, der faldt af og til en Fyldning ud af Bindingsværket. Det kunde jo svaje, hvis der kom en kraftig Storm. Jeg kan huske engang, det var særlig slemt. Far turde ikke være derude, men gik ind og lagde sig paa Sofaen og jamrede sig til min Mor og sagde Aae Kirstine bare Kostalden dog holder til det her Vejr, men den holdt, bortset fra, at der blæste lidt Straatag af. Det var en Langfredag, saa vi kaldte den Langfredagsstormen. I 1936 byggede vi en ny Kostald, og det var en Behagelighed, men der var ikke Raad til at faa lagt Elektricitet ind til Gaarden, det fik vi først langt senere. Stuehuset var ogsaa gammelt og uisoleret, og om Morgenen naar vi stod op, var der jo iskoldt om Vinteren, men Mor skyndte sig at faa fyret op i Dagligstuen og i Køkkenet, og saa var der hyggeligt.

Trods det at vi havde det lidt smaat økonomisk, havde jeg en dejlig Barndom. Det var dog en Torn i Øjet, at jeg hele min Barndom skulde køre paa en Damecykel med Gedebukkestyr. Et saadant Styr havde jo været moderne i Dag. Jeg fik en Drengcykel til min Konfirmation. Fra jeg var 14 aar var jeg Karl derhjemme paa Garden, og da var mine ældre Søstre Esry og Elna ogsaa

kommet ud at tjene. Esry tjente oppe paa Højballegaarden, hun fik syttenogenhalf Krone om Måned. Jeg havde et godt Forhold til mine Søstre, selv om de sagde at jeg var en forkælet Knægt, jeg tjente lidt Lommepenge ved dem for at vaske op. Det var lidt smaat med Pladsen, vi havde jo et lille Værelse hver, og om Vinteren hængte Overdynen tit fast i Væggen i Rimfrost. Men da vi fik bygget den nye Kostald, fik jeg et dejligt Værelse ved siden af Hestestalden, og der var lunt og dejligt. Der var Indgang direkte fra Stalden til Værelset. Vi havde paa det Tidspunkt 10 Køer, og vi malkede med Haand. Mor malkede hver gang, og mine to Søstre og jeg malkede jo ogsaa, ligesom det kunde passe, og da Pigerne var kommet ud at tjene, var der kun Mor og mig til at Malke. Far havde jo saa meget andet at passe, han passede jo Grisene, af dem var der en 30 Stykker deriblandt nogle Søer, som skulde have Grise, og det var jo som regel om Natten, at de farede, og saa skulde jeg jo passe dem. Det var tit nogle trælse Nætter at sidde og vaage i, jeg laa i noget Halm ovre ved Soen, og saa skulde jeg holde øje med, naar der kom en Gris ud og saa have den tørret af paa Kroppen med en Halmvisk, og saa skulde en om til Soens Patter. Det var jo ret trivielt, for der kunde jo sommer Tider gaa en Time, hvor der ikke skete noget, og saa til andre Tider kunde der komme en tre-fire Stykker smuttende lige efter hinanden. Jeg fik 50 Øre, for hver Gris, jeg fangede, saadan kaldes det. Belysningen var en Flagermuslygte saa man kunde jo daarlig nok se at læse. Hvis saa Soen rejste sig op midt i alt det Mylder saa skulde jeg passe paa, at hun ikke traadte paa dem, og at hun ikke lagde sig paa nogen naar hun smed sig ned igen.

Der var en Ting jeg var meget ked af, vi havde saadan et Par flotte sorte Heste, det var nærmest nogle lette jyske Heste, og saa en Dag kom Hestehandleren, det var Thomas Kirkegaard, og han vilde købe dem, det vil sige, at Far skulde have et Par helt unge Heste i Stedet for, og de skulde ned til Købmanden og handle over en Bajer, og Enden paa det blev saa, at de fik handlet, og Far fik saa noget i Bytte, og vi fik saa et Par svære jyske 3-Aariger, og da vi fik dem, saa de godt ud, de havde nogle svære behaarede Ben, og da der var gaaet nogen Tid, fik den ene Rosen i begge Bagben, og de blev tykke og opsvulmede, og det fortog sig aldrig, og den anden fik ogsaa tykke Bagben, men den solgte vi efter nogen Aar til en Nabo Jens Sørensen, han vilde godt have den, da den var solid at køre med, og saa købte Far en ung Hest med et skævt Forben, mere kunde

det ikke blive til, der var jo ikke ret mange Penge at rutte med, og nu var vi da rigtigt daarligt kørende, for den nye var en rigtig doven Krikke, der skulde have Pysken over sig for at følge med, og hvor har jeg bandet over de dovne Krikker, naar jeg var ude at havre med dem, og vi havde travlt, og jeg maaatte døje med dem i mange Aar. Det var lige derefter at jeg blev konfirmeret og skulde være Karl hjemme.

Far kunde jo ikke forudse at det vilde gaa saadan da han solgte de to sorte. Far var meget arbejdsom, og det var Mor ogsaa, saa de sled i det begge to. Far var en rolig Fyr, en sindig Jyde. Mor var Vestjyde og hun vilde, at der skulde ske fremgang, og hun fik ogsaa sat igennem, at de skulde bygge et nyt Hønsehus, og saa fik hun lagt Kyllinger til, som hun fik ruget ud ved Skrukkehøns. Hun kom op paa 200 Høns, og det var mange paa det Tidspunkt. Hun havde ogsaa en 30 Gæs, som hun ogsaa fik ruget ud ved Skrukkehøns, saa hun var meget driftig. Far havde været gift før, hans første Kone døde af Tuberkulose og var syg i mange Aar, og de skulde have Læge til hende fra Aarhus, og det var jo meget dyrt, saa da hun døde, var Fars Økonomi jo meget daarlig, og der var en Søn i det første Ægteskab der hed Søren Peter og var jo min Halvbror. Far var jo ene med ham og skiftende Husbestyrerinder i nogle Aar. Saa blev Mor Husbestyrerinde for ham. De blev saa senere gift, og Mor havde nogle Penge med hjemmefra, saa de fik lukket de værste Huller hos Kreditorerne. Hun var meget økonomisk, og hun havde en god Indflydelse paa Søren Peter og fik sat lidt Skik paa ham. Det var jo ikke saa lige en Sag at gaa ind og blive Mor til en 12 aarig Dreng. Der blev et godt Forhold imellem dem, og han har senere udtalt, at det var noget godt, der skete, da hun flyttede ind i Gaarden.

Søren Peter kom senere ud at tjene og rejste til Sønderjylland hvor han blev gift, og bosat dernede, saa vi tre Søskende som han var halvbror til, har jo kun kendt ham som voksen. Han var et ejegodt Menneske, som man kun kunde komme til at holde af. Han havde hans Fars rolige Sind. Han var altid glad naar vi kom ned og besøgte ham og hans Familie. Far røg Piben og den var næsten aldrig kold, til daglig var det saadan en halvlang Pibe, og han havde ikke saa mange Tænder i Overmunden, saa det hændte, at han tabte Piben, Engang var han særlig uheldig, da tabte han den ned i Svinetønden, der jo var fuld af syrnet Mælk og Valle. Om Aftenen havde han en lang Porcelænspipe, han røg paa, og

den brugte han ogsaa om Middagen, naar han skulde have sin Middagssøvn, for den var jo saa lang at den kunde staa paa Gulvet ved Siden af Sengen, og saa kunde han have den i Munden og ryge løs, og naar han faldt i Søvn, saa faldt Piben bare ud af Munden paa ham, det skete der jo ikke noget ved for der var laag paa Pibehovedet. Han var den mindste af en Børneflokk paa syv, og den gang var det tit almindeligt at det yngste Barn fik Mælk hos Moderen længere end normalt. Han var tre Aar, da han stadigvæk fik Bryst hos Moderen. Hans ældre Søskende har fortalt, at naar han løb og legede udenfor, saa kunde han pludselig sige. "No vel a fane hugeme ind te mi bette Movr o ha Paen", jo Drengen var kvik.

Da Far overtog Gaarden skulde han have sine Forældre paa Aftægt, som det hed dengang, det vil sige at de havde et par Stuer i den ene Ende af Huset, og saa skulde de have Naturalier, som Mælk og Æg og Mel og Brændsel. Paa det Tidspunkt da Mor kom, var Bedstefar død, men Bedstemor levede 8 aar efter, at Mor var kommet, men de kom nu godt ud af det med hinanden, for Bedstemor var saadan en godmodig Type. Hun og saa en Nabokone, som kom og besøgte hende, Bodil hed hun, i daglig tale kaldte de hende Buel. De sad saa oppe paa Diget og underholdt hinanden, og saa sagde Buel til Bedstemor, som hed Kirsten Marie "naa Kjesten, nu vil vi minsæl have os en Pris", og det betød, at de begge tog en Snustobaksdaase op af Skørtelommen, og saa tog det noget Snustobak og stoppede op i Næseborene, og saa sad de og nød det, men de skulde jo have et Lommetørklæde parat, for det kunde jo godt dryppe lidt fra Næsen, og der var jo ingen, der maatte se, at de sat og snusede, for det var ligesom ved at gaa af Mode, og det var kun de rigtig gamle, der brugte det. Buel var lidt onskabsfuld, saa hun vilde godt sætte Splid imellem Folk, hun var lidt løgnagtig. Far havde en Nabokone der hed Else Marie til at hjælpe sig med Markarbejdet, og til hende havde Buel sagt, at Far havde sagt, at hun ikke gjorde arbejdet ordentligt, og det havde Far aldrig sagt, men det førte til, at Else Marie ikke vilde arbejde for Far mere, og det kunde Far jo ikke forstaa, og han vilde vide Grunden, og saa fortalte hun, hvad Buel havde sagt, og saa næste gang Buel kommer ned og skal have en Pris Snus sammen med Bedstemor, saa gik far op og gav hende en ordentlig Røffel, og han sagde blandt andet, at hun var den mest løgnagtige Kjælling i hele Byen, og det siger de ogsaa alle sammen om dig. Da Byens Folk hørte om det, sagde de til far, at det var vel nok

godt at han havde givet hende Besked, og det bevirkede at Else Marie kom og arbejdede for Far igen.

Det var jo alt sammen før min Tid, jeg var 5 Aar da Bedstemor døde, men jeg kan bestemt godt huske hende. Naa, jeg var efterhaanden bleven 14 Aar og var Karl hjemme paa Gaarden, men det var jo ikke Arbejde hele Tiden. Vi var en Del unge Mennesker i Byen, og om Vinteren løb vi paa Skøjter, der var masser af Is nede i Vilhelmsborg Enge, og i Højballe var der ogsaa en god Skøjtebane, og saa var der Kølbakkerne, hvor vi ritigt kælkede, der laa jo saa meget Sne ud fra Skrænterne, at vi kunde grave nogle store Tuneller igennem Sneen og saa kæлке igennem dem og ud i det fri Terræn. Om Aftenen var hele Byens Ungdom samlet der. Vi gik paa Aftenskole et Par gange om Ugen.

Vinteren kunde være streng, jeg kan huske engang det frøs 30 Grader. Det var en Lørdag og Søndag, da kunde vi ikke se ud af Ruderne for Isblomster. Alle Gaardene i Byen havde Snekasningspligt, og det afgang af Gaardens Størrelse, hvor mange Mange de skulde møde med. Vi skulde have en Mand med hver Dag, og de større Gaarde skulde have 2 Mand med hveranden Dag, og en Mand med hver Dag, og Husene skulde ogsaa kaste Sne. Det var noget med en Mand hver tredje Dag. Det var ret gemytligt til at begynde med, men efter en 14 dages Tid kunde det godt blive trivielt. Vi fra Hørret skulde holde Vejen ryddet ud til Oddervej og lidt hen til Skaade. Det var den Strækning, der skulde ryddes først, derefter skulde vi saa ud paa Maarsletvejen til Kirkebakken, og derefter var der Vejen til Gunnestrup ned til Kobberstedet, og saa skulde vi 1 km op ad Bjergvejen til Jelshøj, og til allersidst skulde vi have Vejen fra Højballe og til Hørret Løkken, saa det var en lang Omgang, men foruden Hørretboerne skulde dem fra Højballe og Beboerne ud efter Landevejen ogsaa møde med Mandskab, saa vi var somme Tider en tredive Stykker. Det skete at Manden i en Gaard bød os en Dram at varme os paa, eller at Snefogeden sendte en Mand til Købmanden efter Flødeboller til hele Styrken. Oppe ved Overgaard kunde der ligge saa meget Sne, at vi maatte tage det i Etager. Der var jo valgt en Snefogde til at lede Styrken. Han havde ingen Skovl med men en Spadserstok, saa var der ogsaa af Snefogeden valgt et Mand, der skulde sende Bud rundt om Morgenen til alle dem, der skulde ud at kaste Sne den Dag, og denne Mand var saa fri for at kaste Sne. Den Tjans havde jeg i nogle Aar, og jeg sadlede saa en Hest op og red rundt til de forskellige og gav dem Beskeb paa, hvor de skulde møde og

hvornaar. Jeg havde en Seddel med fra Snefogeden, hvor mange Mand den og den skule stille med.

Paa det Tidspunkt havde vi faaet nogle gode Heste igen. Jeg havde faaet Far til at købe en Følhoppe, der var med Føl, den kostede 2500,00Kr og var nede fra Fulden, og hun fik et Føl i flere Aar i Træk, saa efterhaanden som Føllene voksede til, var vi blevet godt kørende, og havde faaet udskiftet de gamle trælse Krikker, og det var dejligt.

Jeg havde 4 Faar og en Vædder, jeg fik ingen fast Løn hjemme, saa Foderet til Faarene var en Del af Lønningen. Ulden fra Faarene kostede 14,25 Kr pr. Kilo, det var Maksimalpris, og Lammene kostede 150,00Kr. Jeg kan nævne som en sjov Ting. Man antog den første Skoleholder, som det hed dengang. Det blev en Lærer Morten Larsen, som blev ansat 1-11-1816. Man havde ingen Skole, men Undervisningen foregik i en privat lejet Stue, og da der ingen Lærerbolig var, maatte man leje Læreren ind hos en privat Gaardmand, og det blev min Tipoldefar Rasmus Kristensen, der var den lavestbydende. Man skulde have 3 Tdr. Rug + 3 Tdr Byg + 40 Rigsdaler om Aaret for at have Læreren på Kost og Logi, Læreren var ugift.

Om Sommeren var vi næsten hver Aften ved Moesgaard Strand for at bade. Der var Badebroer, vi kunde springe ud fra. Aage og jeg var blevet ret gode til at svømme. Der var en stor Badebro, hvor Turistbaadene fra Aarhus lagde til, og der var 10 m Vanddybde, og der sprang vi ud fra, men saa kom der sommetider en Opsynsmand paa, fordi vi maatte ikke springe ud derfra, det var en ældre Fyr, og vi fandt saa ud af, at vi kunde klatre ud under Broen, indtil var kommet længere ud under Broen, end hvor han stod, og saa klatrede vi op paa Broen og sprang fra Broens Rækværk ned i Dybet, og saa svømmede vi i Land, mens Opsynsmanden skældte ud og truede af os, men han kunde jo ikke faa fat paa os. Anders Brandt, som jeg har nævnt før, han kom ret jævnligt, og vi havde engang lejet en Baad (det kunde man nede ved Fiskerhuset). Da vi saa var kommet lidt ud, begyndte Baaden at tage Vand ind, og vi have ikke noget at øse med, saa vi forlod Baaden og svømmede i Land, og saa maatte Fiskeren selv hente sin Baad, for han maatte jo ikke leje Baaden ud i den Stand, saa vi fik vores Penge tilbage.

Moesgaard Strand kunde ogsaa være attraktiv om Vinteren, for Aage og Knud og jeg tog sommetider en Tur derned paa Hesteryg, naar der var Sne og Is. Vandet var jo ikke frosset til, saa vi lod Hestene gaa i Strandkanten, saa de fik deres Ben vasket i Saltvand, det havde de godt af, sommetider var vi dog længere ude med dem, saa de begyndte at svømme med os, men saa fik vi dem hurtigt vendt ind mod Land igen, og saa en rask Tur hjemad, for de maatte jo ikke fryse.

Far kunde sommetider om Aftenen, naar vi sad og hyggede os derhjemme omkring Bordet, og efter at han havde hentet nogle gode Æbler oppe fra Loftet, de laa oven paa Korndyngerne, og saa var de dækket til med tykke Tæpper, saa de ikke kunde fryse, saa kunde han fortælle Historier fra sin Barndom. Hans Far hed Peder Sørensen, men i daglig tale kaldte Folk ham P Søren., og paa de tider kørte Bønderne i Hestevogn, naar de skulde til Marked inde i Oes, som de kaldte Aarhus. Saa engang min Bedstefar Per Søren skulde til Marked i Oes, skulde han have den gamle Degn med oppe at køre. Degnen havde selv Landbrug til Skolelodden, saa han var ogsaa interesseret i Marked. Naa, men de kom saa til Markedspladsen, og fik handlet det de skulde, og saa skulde de ind paa Restaurationen og have "en bette Svot", det var jo en Kaffepuns, og den ene blev til flere, og efterhaanden som Punsene skred ned, blev de jo lidt snurrende i Hovedet, det vil sige lidt opstemt. De skulde jo saa for hjemadgaaende og fik Bæsterne med lidt Besvær spændt for Vognen, og saa gik det rask hjemad, men da de saa kom op til Snorom Kro, det var jo Frederikshøj Kro, saa skulde Degnen af med sit Vand, og Per Søren standsede saa Vognen, og Degnen stod af og gik over i Vejgrøften, for at lade sit Vand, og de var jo lidt snurrens begge to, saa da Degnen var staaet af, satte Per Søren Hestene igang og kørte rask hjemad. Degnen stod saa alene tilbage i Grøften. Til alt Held kommer saa en anden Mand, der er paa vej hjem fra Marked, Niels Karl hed han, og da han ser Degnen, staa der helt alene, holder han og spørger ham om han vilde op at køre hjem. Da vender Degnen sig halvt irriteret om mod ham og siger. "Nej a vet ej, a kjø jo med P Søren". Naa, Niels Karl fik ham saa gjort begribeligt, at P.Søren var kørt og han kommer saa med Niels Karl til Hørret. Det var Skik, at naar Bønderne kom hjem fra Marked sidst paa Eftermiddagen, saa skulde de ind til Købmanden og over en Bajer berette om, hvad de havde oplevet og snakke Markedspriser. Det passede ikke rigtigt deres Koner, for de synes at nu havde de

givet Penge ud inde i Byen hele Dagen, og saa behøvede de ikke sætte sig ind til Købmanden og give flere Penge ud. Saa var der Niels Karls Kone, hun gik ned til Købmanden, og sagde bestemt til Niels Karl, at nu maatte han følge med hende hjem, og han fulgte ogsaa med hende, men saa varede det ikke længe, inden han kom ned til dem igen, og grinende sagde han "Ha da snød a skam Karen", han var hoppet ud af Sovekammervinduet.

De fleste af Gaardene i Byen var fælles om et stort Tærkseværk i mange Aar, indtil de forskellige fik deres eget Tærkseværk, og det fik vi ogsaa. Jens Skovsgaard ovre i Gunnestrup var ogsaa med i Bytærskværket, og han husede det, naar Tærskningen var overstaaet for han havde bedst Plads til det. Saa skulde han have tærsket først hvert Aar. Det passede ham godt. Hans Nerver stod altid paa Højkant om Høsten. Det var en stor Dag Tærskværket kom til Byen. Der var en stor Dampmaskine til at trække det, og der blev fyret med Kul, og saa skulde der meget Vand paa Maskinen, for det var jo Dampen der drev det hele, saa der blev hentet Vand i en 600 Liter Aljetønde, og saa kom der en bestemt mand, der passede Maskinen, hen blev kaldt Fyrbøderen, og han skulde fylde Vand paa og skovle Kul paa, saadan at Trykket belv konstant, og saa var der en meget lang Rem fra Maskinens Springhjul og hen til Tærskværket. I Forvejen var der lagt en Kuldynge hvert Sted, og hvis den ikke blev brugt op, saa havde vi den resterende Del at fyre med i Kakkelovnen om Vinteren, naar det var rigtigt koldt.

Vi der var fælles om Tærskværket hjalp saa hinanden, for der skulde jo meget Mandskab til for at betjene det. To Mand skulde forke Negene over til Tærskværket, og deroppe var saa to andre Mænd, den ene skar Baandene over, og den anden kaldes ilæggeren, han skulde fordele Neget og putte det i Maskinen, saadan at det ikke røg ned paa en Gang, for saa kunde Tærskværket forsluge sig, saa Remmene sprang af, og Tærskværket gik i staa, saa var der en Mand, som skulde passe Halmpresseren, han skulde binde Knuder paa Garnet, der bandt Halmbunkerne, og saa var der to Mand til at tage Halm fra og bære eller køre det paa Loftet, hvor der saa var to Mand til tage fra og stable Bundterne pænt paa Plads. Saa var der en Mand til at tage Kiorn fra i Sækkene, og saa var der to Mand til at løfte Kornsækkene op paa en Vogn og saa køre det til Gaardens Kornmagasin, og saa bære det paa Ryggen derop, det var som

Regel paa Stuehusets Loft, og det skulde være et Par stærke Karle, for der var 100 Kg i hver Sæk, og Trappen op til Loftet var ikke altid lige god at gaa paa, og saa var der en Mand til at tage Avner fra Tærskværket og bære ind i et Rum. Det var 13 Mand ialt. Vi kunde tærske vores Korn paa en dag, og de lidt større Gaarde tog det halvanden eller to Dage. Det var helt festligt mens det stod paa. Vi fik jo Kosten, der hvor vi var, og det var altid noget ekstra godt Mad, de serverede.

Naar Tærskværket skulde flyttes fra Sted til Sted, havde de en Vognmand ude fra Langballebakker til at flytte det, for han havde saadan nogle stærke Heste. De var vant til at slæbe store Træstammer i Skoven om Vinteren, saa de kunde magte at slæbe den store Dampmaskine, den kaldte det altid for den svot (sorte), for den var sort og meget tung, og Tærskværk og Halmpresser var ogsaa meget tunge, og Bøndernes egne Heste var ikke vant til saa haarde Ryk. Vognmanden tog 5kr for et Flytning. Om Vinteren holdt de, der fik tærsket saa et Tærskgilde, det var med Spisning, og de fik Snaps til Maden. Det gik paa Omgang med dette Gilde, og det var faktisk kun ved saadan en lejlighed, at vi havde Snaps i Huset. Jens Skovgaard og hans Kone Signe kom altid kørende i Taxa til disse Fester, for der var et langt Stykke Vej fra Gunnestrup og til Hørret, det var jo lidt luksuspræget paa disse Tider, men de var store Gaardmandsfolk. Naar Snapsen var begyndt at virke, saa skulde de overgaa hinanden med Bedrifter. Engang Gildet var hos os, væltede Taxaen vores Aftensmælk ved at vende inde paa Gaardspladsen. Vi satte altid Mælken uden for Stalddøren, naar vi havde malket, saa næste Dag kunde Mejeriet ikke forstaa, at de kun fik Morgenmælk leveret, nu var der heller ikke ret megen Plads at vende paa, for dengang var Møddingen inde midt paa Gaardspladsen.

Engang til en af disse Fester, skulde jeg hente en eller anden Ting, som Mor skulde bruge, og som vores Købmand var udgaaet for, og da der var Sne paa Vejen, og ikke ret godt Cykelføre, saa tog jeg en af Hestene og red til Maarslet paa, for at handle i Brugsen. Jeg satte Hesten ind i Stalden ved Kirken og bandt den i en Baas, mens jeg handlede, men jeg maa jo ikke have bundet den godt nok, for den var ihvertfald kommet løs og havde ogsaa faaet Døren op ud til og var væk, da jeg vilde hente den, og da jeg ikke kunde finde den og spurgte en Mand, om han havde set en løs Hest, saa svarede han at han lige havde set Hest,

der var løbet ud af Vejen efter Hørret, og jeg maatte saa gaa hjem, og da jeg langt om længe kom hjem, saa var Hesten hjemme i Gaarden, og stod og vilde ind af Stalddøren til dens Makker, de vrinskede sammen. Saa den var blevet træt af at vente paa mig og var selv fundet hjem. Jeg var blevet sur over den Spadsertur, og som Straf til Hesten satte jeg mig op paa den og fik en rask Ridetur til Jelshøj og tilbage igen inden den kom paa Stald.

Naar saa vinteren var forbi og vi naaede til den sidste Dag i April, det var jo Valborgsaften, og saa brændte Valborgblussene mange Steder, og vi brændte ogsaa altid Blus oppe ved Mergelsgraven, og saa blev der kastet Kartoffler ind i den glødende Aske, og de blev stegt, og dem spiste vi med Velbehag. Det var tit koldt den Aften.

Men det var jo Foraaret, der var begyndt, og vi fik travlt i Marken og havde det forresten hele Sommeren. Roerne skulde jo tyndes ud og hakkes anden Gang, og saa var der som Regel et lille Ophold, men saa havde vi en lille Moselod og lave Tørv, og det foregik paa den maade, at jeg havde en stor Trækasse, der var 3 m lang og 1 m bred, og den gravede jeg Tørvejord op i og kom passende med Vand i, og saa æltede jeg det sammen oppe i Kassen. De fleste havde Gummistøvler paa til det Arbejde, men jeg smøgede Bukserne op, eller gik i Badebukser, og saa æltede jeg med de bare Fødder, det var meget mere frit og der var ingen Sten i Tørvejord. Jeg havde saa en Trillebør med, og der skovlede jeg den færdigæltede Tørvemasse i og kørte hen og læssede det af i en Tørveform. Der var 40 aflange Huller i saadan en Form, det vil sige at der var 40 Tørv i Formen, naar den var fyldt, der var ingen Bund i Formen, saa Tørvemassen laa oven paa Jorden i Formen, og naar man saa kom med det næste Trillebørlæs, saa var det foregaaende Læs i Formen størknet saa meget, at man kunde tage Formen op uden at det løb sammen og saa lægge Formen ved Siden af det foregaaende, og saa fylde den igen, og saadan blev man ved, til der var lavet 600 Tørv, det var et trivielt Arbejde for en Mand. Jeg cyklede hjemmefra kl. 6 om Morgenen, der var 4 kilometer derover, og saa havde jeg en god Madpakke med derover, men Far kom derover hverdag med Middagsmad, og saa holdt jeg Fyraften kl. 17. Naar Tørvene saa havde lagt i nogle Dage, saa skulde de vendes for at tørre, og bagefter skulde de stakkes i smaa Stakke, og

saa efter en 14 dages Tid, saa var de tørre og kunde køres hjem. Det foregik jo under Krigen, for ellers kunde det ikke betale sig at lave Tørv.

Vi havde vores aarlige Sommergilde for Fars Søskende, som boede inde i Byen, og de var med Toget til Gunnestrup Station, og der skulde jeg hente dem i Hestevogn og bringe dem derover igen om Aftenen. Jeg laante Stadsvognen hos Aages Forældre, da vi ingen selv havde. Vi havde engang selv haft en Ponyvogn, det var saadan en, hvor der var to Sæder paa tværs af Vognen og vendte mod hinanden, det vil sige at dem der sad paa det første Sæde nærmest Hestene, de kørte baglæns og Kusken, og et andet par Stykker sad så paa det bagerste Sæde og kørte forlæns, og Kusken have Tømmen som gik igennem en Ringbøjle som var paa det forreste Sædes Ryg, saa han generede ikke de foransiddende Passagerer med Tømmerne, og saa havde han jo en kørepisk med. Denne vogn blev engang, da min Halvbror Søren Peter skulde hente Far og Mor i Maarslet, totalt smadret, da Hestene blev bange for noget og løb løbsk med Vognen, der væltede over i en Grøft, det var da han var paa Vej op efter dem, og han kom heldigvis ikke selv til Skade, men efter den Tid var der ikke Raad til at faa en ny Vogn.

Der var jo meget vedligeholdelse ved saadan en gammel Bindingsværksgaard. Der var meget at kalke og kline. Mange af Fyldningerne imellem Bindingsværket var jo simpelthen Pinde, der gik paa tværs, og saa var der klinet Ler omkring Pindene og kalket ovenpaa. Vi havde engang to Heste opstaldet fra en Slagter, og de var lidt urolige, saa de sparkede to Fyldninger ud. Slagteren skulde nødslagte en Ko som havde brækket et Ben, og saa skulde den slagtes med et samme. inden der gik Feber i Kroppen, og det foregik henne i Porten, og saa blev den parteret i Smaastykker, og saa kunde Byens Folk komme og købe Kød, det var jo lidt billigere end at købe hos Slagteren, der kom og solgte Kød om Fredagen. Naar vi slagtede Gris til os selv, saa var det jo ogsaa altid i Porten det foregik og der kom Grisen hen og blev stukket i Halsen, saa alt Blodet løb ud i en stor Gryde, hvor der var Rugmel, og saa skulde der røres i Gryden hele Tiden, saadan at Blodet og Melet blev godt blandet og det fik vi saa Blodpølse af om Aftenen den samme Dag. Naar saa Blodet var løbet af Grisen, saa skulde den op i et stort Kar og skoldes, saa alle Børsterne kunde skræbes af, og saa blev den hængt op i en Bjælke over Porten, og saa blev alle Indvoldene

taget ud, og den blev vasket ren i koldt Vand, og saa skulde den hænge en Times Tid og blive kold, og saa skulde jeg holde Vagt derhenne af Hensyn til Byens Hunde, der ellers godt vilde komme og snuppe en Luns, og imens var Slagteren inde og faa en lille Frokost, det hørte sig til. Naar Slagteren tog Indvoldene ud, tog han altid Galdeblæseren fra, den skulde tørre lidt, og saa kunde den pustes op som en Ballon, og den fik vi Børn at lege med. Den kunde ikke gaa til Vejrs, det var den for tung til, men til gengæld kunde man sparke med den, naar det ikke var alt for haardt.

Vi havde engang et Storkepar som landede paa vores Tag, og saa lagde vi et Vognhjul op paa Taget, for vi syntes at det kunde være morsomt, om de vilde bo hos os, og sandelig om Aftenen kom de igen og blev Natten over, og Dagen efter begyndte de med at bygge Rede paa Vognhjulet. Vi havde lagt nogle tynde Grene paa Vognhjulet, og dem ordnede Storkene og lagde til Rette, saa det blev en dejlig Rede. De boede hos os en 4-5 Aar, men uvist af hvilken Grund fik de aldrig Unger, men hvert Foraar kom de igen, om der muligvis var været for megen Uro, for det var jo lige ud til Vejen. Det var sjovt for hver eneste Aften, naar Klokken var et Kvarter over ni, saa kom de altid og landede paa Taget, og saa knebrede de i vilden Sky og slog sig saa til Ro for Natten, og de kom præcis paa det samme Tidspunkt hver Aften, saa man kunde stille sit ur efter dem, og Far sagde altid til Mor, Naa Kirstine nu er Klokken et Kvarter over ni og Storkene er kommet, saa nu kan du godt gaa ud i Køkkenet og lave Kaffe" Det var jo en passende Tid at faa Aftenkaffe paa.

I 1936 byggede Far saa en ny Kostald, og der var ogsaa et Par Svinestier og en Hestestald i Byggeriet plus mit Værelse. Den kostede 6000,00 Kr, og jeg kan huske at Renter og Afdrag, var 500,00 Kr hvert Halvaar, og det var jo mange Penge dengang. Det var jo meget lettere at arbejde i en ny Stald, her var Fodergang foran Køerne, i den gamle Stald skulde vi bære al Foderet op imellem Køerne, og de vilde som Regel klemme os, saa vi vi sagde jo saa, kan i saa humme jer i Asener. I den gamle Stald var der jo Brolægning til Gulv, nu var der cementgulv over det hele, saa det var jo noget lettere at holde det rent nu.

I 1939 brød Krigen jo løs. Efter at Hitler havde invaderet sine smaa Nabostater Chekoslovakiet og Østrig, saa erklærede England og Frankrig jo Tyskland Krig,

og jeg kan huske, at det var den Dag vi fik Tærsket med det store Tærskværk, og Bønderne talte om, at nu blev Kornet nok dyrt, og det kom jo til at passe, for det steg fra 12 Kr Tønden til 70 -80 Kr Tønden, nogle Aar efter, og det var jo godt for dem, som kunde sælge Korn, og det var jo navnlig de store Gaarde, for vi andred er fodrede vores Korn op, vi havde jo ingen Fordel af den Stigning, og saa kom der den Ordning fra Staten, at alle Bønder skulde tvangsaflevere alt deres Brødkorn, og det var jo Rug og Hvede, og de som ikke avlede Brødkorn, de skulde saa i stedet aflevere Foderkorn Byg eller Havre. Kvantummet der skulde afleveres afgang af Ejendomsskylden paa Garden, og for vores vedkommende blev det 15 Tønder, vi skulde aflevere, men det var jo til en lav Pris, vi fik kun cirka 30 Kr pr Tønde Korn, selv om Kornet i fri Handel kostede mere end det dobbelte, saa det var jo en ekstra Skat paa Landbruget. Hvis saa nogle avlede mere Brødkorn end det Kvantum, de skulde tvangsaflevere, saa kunde de faa Foderkorn for det overskydende Kvantum Brødkorn, de havde leveret, og det kunde de saa sælge frit til en større Pris. Den Kornordning jeg har beskrevet, traadte nylig i Kraft efter, vi var blevet besat af Tyskerne den 9. April 1940.

Den dag glemmer vi ikke, de store Bombemaskiner fløj saa lavt over Hustagene, at Køerne forskræmt fløj frem og tilbage i baasene. Paa et Tidspunkt blev Forsamlingshuset brugt til Indkvartering af Soldater, og der var ogsaa privat Indkvartering af Soldater, det var efter Ordre fra Værnemagten og de Gaarde der havde en Staklade de fik Indkvartering af Heste. Vi havde heldigvis ingen Indkvartering af Soldater i vores Stuehus, de kunde se at der var for lidt Plads. Vi havde saa i stedet et stort Ammunition Telt paa vores Græsmark, og der gik altid Vagt. De var bange for sabotage med alt det Krudt Teltet var fyldt med.

Fra November 1941 til November 1942 tjente jeg som Karl paa en Gaard i Smouen, det ligger mellem Rønne og Thorsager. Manden hed Jens Hald, der var 40 Malkekøer og 50 Ungkreaturer, som jeg skulde passe, og det var en god Plads. Jeg havde jo gaaet hjemme hele Tiden som Karl, og jeg skulde jo ud og se noget andet, saa havde de en fremmed Karl derhjemme imens. Jeg fik 900,00 Kr i Løn for det Aar. Der var en Forkarl og en Andenkarl, og en Pige foruden mig. Vi gik til Bal i Rønne og i Thorsager, og om Sommeren badede vi hver Aften ved Følle Strand, der var en fin Sandstrand. Som en ekstra Belønning

for mit Arbejde, fik jeg en god Tyrekalv fra den bedste af Jens Halds Køer, og den blev saa sendt hjem til Far, og vi fik ogsaa selv nogle gode Kalve efter den og havde den i et Par Aar, saa blev den for stor, og den blev saa solgt. Vi havde en stor Tyr ved Jens Hald, den har nok vejet cirka 800 kg og var en tre Aar gammel, og en dag kom en af Naboerne med en Ko, som skulde bedækkes, og jeg trak saa Tyren ud til Koen, og han bedækkede ogsaa Koen, men da han saa var færdig, rykkede jeg jo i hans Tøjr, og saa gik hans Næsering i Stykker, den har jo været slidt op, og saa stod den store Tyr der uden Tøjr, og vi fik ham saa til at gaa ind i Stalden ved at trække Koen med derind, og fik ham til at gaa op i hans Baas, og der fik jeg ham saa bundet. Jens Hald blev helt bleg da han hørte det.

Naar jeg havde fri om Søndagen saa cyklede jeg jo hjem til Hørret, jeg cyklede hjem om Morgenen og til Smoun igen om Aftenen, der var 40 kilometer hver Vej. Jeg havde lige faaet en ny Cykel der først under Krigen, det var den sidste Cykelhandleren i Maarslet havde, derefter fik han ikke flere hjem. Det var en stærk Hamlet Cykel, og dækkene holdt Krigen ud. Naar jeg rejste saa hjem til November 1942. De Faar jeg havde haft engang var blevet solgt og jeg startede saa med at købe 4 Faar og en Vædder, og det gik godt med dem, og jeg solgte saa Uld og Lam og skulde jo paa den maade tjene som Supplement til Lønningen, Ulden kostede 14,75 Kr pr. kg, det var Maksimalpris paa den, og hvert Faar gav 3½ kg Uld om aaret, og Lammene kostede 150 Kr Stykket. Faarene var af Oksfordorn Racen, jeg havde købt dem ved Niels Dam i Herning. Saa fik jeg den Idé at købe Vædderlam ved ham om Efteraaret, han var meget moderat med Prisen, jeg skulde give Slagteprisen for dem, og det var saadan lidt paa Slump med Vægten. Saa købte jeg 6 Stykker og hentede dem saa i Hestevogn en tidlig Søndag Morgen, og saa skulde jeg klippe dem, naar jeg kom hjem, og saa blev de leveret Mandag Morgen til Slagteriet i Odder. De skulde køres til Maarslet St. der havde Slagteriet en Banevogn staaende, som Folk saa kunde sætte Grise, Kalve og Faar i, der var en Mand oppe fra Maarslet til at tage imod det der kom. Jeg fik saa lige saa meget for Lammene fra Slagteriet som jeg havde givet for dem ved Niels Dam, men han var heller ikke slem med Prisen, og saa laa min Fortjeneste i Ulden, der var cirka 1 ¾ kg paa hvert Lam og til en Maksimalpris paa 14,75 Kr pr kg, saa blev det cirka 24,00 Kr pr Lam og det ganget med 6 Stk, saa havde jeg jo en Fortjeneste paa cirka 140,00 Kr for mit Søndagsarbejde, og

det var mange Penge dengang, naar man regner med, at en Aarsløn var 900,00 Kr. Jeg handlede med ham i flere Aar, og han var saa fri for at klippe dem. Vinteren 1944-45 var jeg paa Tune Landboskole i 6 Maaneder. Det var et dejligt Ophold. Der var meget Teori, og vi syntes vel ogsaa det var for meget i Starten, men saa kom vi frem til det lidt mere spændende og interessante, som Markplaner og Foderplaner, og Opmaaling af Arealer, og vi havde om Kvægracer og Heste, og alt det mere praktiske, men jeg gik glip af de sidste 8 Dage i Skolen, fordi at det var ved at være paa det Tidspunkt, af Krigen hvor det gik i Kaos for Tyskerne, og saa kom der en Melding i Radioen om Aftenen, at Dagen efter er det sidste Dag, at Folk kan komme over Storebælt, og det henstillede saa fra Skolens Side, at os fra Jylland og Fyn skulde rejse hjem, for de vidste ikke hvornaar der blev aabnet igen.

Jeg havde hørt om at de nogle Steder avlede Sumpbævere (Nutria), og da jeg var hjemme paa Juleferie, var jeg henne paa Koldens Mølle og se paa deres Sumpbæverfarm, de var jo i Bure, og i den ene Ende af Buret løb der frisk rindende Vand. Jeg saa i en annonce at oppe ved Lammefjorden, averterede de om Sumpbævere til Salg, og der bestilte jeg et Par, som skulde sendes til mig til i Maj Måned, naar jeg var kommen hjem fra Skolen, og havde faaet lavet nogle Bure, jeg skulde give 300,00 Kr for Parret, og jeg lavede Bure nede ved Bakken nede i Krogen ved Smeden, og der var rindende frisk Vand der løb igennem Buret som de kunde bade i. De var ikke ret kønne, de lignede Kæmperotter med en lang, tyk Hale. De vejede cirka 8 kg Stykket, og Pelsen havde samme Farve og Dækhaar som en Rotte, men naar de saa blev pelset, og Dækhaarene nippet af, saa var der den flotteste og blødeste Pels nedenunder, i en brun, blaalig Farve, og den kaldes Nutria, og det var et dyrt Skind, der paa Grund af Krigen var oppe i en Pris paa 120 Kr pr Skind til Producenten. Dyrene yngede ogsaa godt, de havde en 3-4 Unger pr Kuld og fik Unger et Par gange om Sommeren, jeg var oppe paa at faa fra 80 til 120 Kr pr Skind det første Aar men saa faldt de til det halve efter Krigen var holdt op, men saa faldt de yderligere en 3 Aar efter, og saa solte jeg dem alle. De levede udelukkende af Græs om Sommeren, og Roer og malet Korn om Vinteren. De var billige i Drift og lette at passe. Man skulde være forsigtig med at fange dem, for de havde nogle stærke Tænder, det var jo Gnavere. Man skulde tage dem i Halen og holde dem godt ud fra sig, de var saa tunge, at de ikke kunde svinge sig op og bide en, men en

Gang jeg havde den anden Haand for tæt ved den, tog den en luns Kød af min indvendige Haandflade i den tykke Del ved Siden af Tommelfingeren, saa der havde jeg et Minde om dem i mange Aar. Kødets af dem kunde spises. Vores Dyr læge fik en af dem et Par Gange, han syntes de smagte godt, og de levede jo kun af Grøntsager, det var jo kun deres Udseende der gjorde, at man havde lidt antipati mod at bruge Kødets. Vi prøvede da selv engang at spise en, og den var velsmagende. Kødets var mørkerødt og der blev en god Sops af det.

I 1945 købte jeg Gaarden af min Far, han var paa det Tidspunkt 67 Aar og var blevet træt af det og vilde godt afløses. Far og Mor blev jo boende i Stuehuset, og jeg havde jo mit Værelse ude ved Stalden, saa paa den maade var der jo ingen Forandring. Jeg var paa det Tidspunkt 23 aar og uforlovet, det havde jeg været, men det var gaaet i Stykker. Naar man er ung, skal der jo ske en hel Masse, og jeg fik hele Marken drænet, den var meget vaad mange Steder, og i en Eng gyngede Jorden naar man gik paa den, man kunde med Hænderne stikke en Kæp 1½ meter ned i Jorden. Det blev altsammen tørt, efter at der var drænet, og en Bæk som gik igennem det hele blev lagt i et stort Cementrør. Der var saa mange Kæmpestore Steen ved denne Bæk, de blev jo gravet op, og jeg kørte 80 kubikmeter Sten i en Kæmpefyng og solgte dem til Odder Kommune, jeg fik 6 Kr pr Meteren saa der blev jo en lille Plovmand ud af det. Men det var jo ogsaa en dyr Dræning. Det var Hedeselskabet der havde projekteret Arbejdet, og vi fik 40% i Statstilskud. I 1947 købte jeg 4 Td. Land Eng hos en Nabo, den laa inde midt i Byen, den blev saa gennemdrænet, og der var et dejligt stykke fed, flad Jord. Jeg havde hørt at han godt vilde sælge det, og at to andre Naboer havde talt om at købe det, og saa dele det imellem sig, saa jeg skyndte mig ned til Manden og sagde, at jeg havde hørt at han vilde sælge de 4 Td. Land Eng, og saa vilde jeg godt købe det, og vi fik lavet en Aftale. Men Jordstykket var ogsaa dyrt, det kostede 16000,00 Kr medregnet Dræningen, og da jeg fortalte min Far det, jamrede han sig og sagde, at det kunde jeg aldrig klare, og han vil da ihvertfald ikke kautionere for det Laan, jeg skulde have i Sparekassen. Jeg gik saa til Landosparekassen og lagde Sagen frem for dem, og sagde at jeg ingen Kautionister havde. saa sagde Bankdirektøren, at jeg godt kunde faa Laanet uden Kaution, da vi saa fik Engen drænet og saaet Hvede deri, og der blev et flot Stykke Hvede, saa var Far saa stolt over Hveden, at han hver

Aften gik en Tur omkring det, saa der var en faststampet Sti, udenom som han havde lavet.

Det aar havde jeg ½ Tønde Land med Hvidkaal, dem leverede jeg til Auktionshallen i Ekenbergsgade, jeg var ikke Medlem, men leverede paa en Gartners No. Jeg kørte dem selv derud i Hestevogn. Jeg kan huske at den ene af hestene kun var en ung Plag, der lige var tilkørt, saa det var maaske lidt forovet at køre med saadan en Plag i Bytrafikken, min Far skældte ogsaa ud over det, og sagde ogsaa til Mor, og saa kørte den taabelige Hvalp sku med saadan en Plag inde i Bytrafikken.

Jeg avlede Spindhør, det havde vi allerede gjort i min Fars tid, og det var jo en Krigsvare, og det gav virkelig gode Penge, det gav ogsaa en ekstra Betaling et aar. Sommeren 1943 var meget vaad om Høsten, og vi havde faaet Hørren rusket, det var med Haandkraft vi ruskede, vi havde 4 Mand nede fra Hørskætteriet "Linum" i Viby til at hjælpe os. Det var nogen, som i deres Sommerferie gik ud for at tjene nogle ekstra Penge. Da Hørren saa var rusket, skulde den ligge til Rødning, som det kaldes, og saa skulde den helst have lidt Regn, saa at Hørstraet omkring Taverne kunde blive mør, saa var det lettere at gøre i Stand paa Fabrikken. Men den Sommer regnede det uafbrudt, saa vi maatte vende Hørren hver Dag, og det var ikke nemt at faa det tørt, omsider fik vi det tørt, det var helt sort i Straet, og vi regnede med det blev en daarlig Kvalitet. Da det saa var blevet leveret til fabrikken, og vi fik et a konto beløb til December og saa en Efterbetaling hen paa Vinteren. Som Regel regnede vi med at a konto beløbet til December stort set var den Pris, som Hørren var afregnet til, og Efterbetalingen var bare en lille Regulering, hvis Hørren havde været mere Værd, det kunde de jo ikke sige, før hele Partiet var gjort op hen paa Vinteren, og der stod paa Opgørelsen at Hørren var Dugrådnet, paa grund af det meget Regn det havde faaet, og vi fik en overraskende stor Efterbetaling på 1800,00 Kr, og det var jo mange Penge dengang. Det skete ogsaa kun det Aar, og Far var naturligvis glad for Resultatet.

Jeg fortsatte jo med at avle Spindhør efter, at jeg havde købt Gaarden, men nu fik vi rusket Hørren med Maskine, det var jo noget lettere. Det var i 1953, at vi havde saadan en tør Sommer, og Hørren manglede jo Vand, hvis den skulde

blive til noget. Der var en Branddam for Enden af vores Mark med stærk Tilløb af Vand hele Tiden ude fra vores Mark, og jeg fik saa Falck til at vande Hørren, de pumpede saa Vand fra Brandammen op i tre Straalerør, og tre Mand fik saa et Straalerør hver, og saa pøsede vi jo Vand paa Hørmarken, vi holdt jo Straalerøret op i Luften, saa Vandet faldt ned paa Marken som Regn, vi vandende 4 Td. Land i 6 Timer, og det fik en god Bløde, og det satte Skub i Hørren. Brandammen samt det stærke Tilløb fra Bakken holdt i disse 6 Timer, men saa var den ogsaa tom. I løbet af 4 Timer var den løbet fuld igen, og det var vi glade for, vi var jo lidt betænkelige, hvis der skulde bryde en Brand løs et Sted i Byen, men vi vidste jo, at der var et meget stærkt Tilløb fra Bækken, og der skete heldigvis ikke noget. Der blev et godt Stykke Spindhør efter den Vanding.

Jeg havde en Besætning paa 10 Køer, og de malkede godt. Saa vilde Uheldet, at vi fik smitsom Kastning i Besætningen, og saa skulde Reagenterne slagtes, det krævede Veterinærkontrollen, og det var ogsaa det rigtige, for Landet skulde være Kasningsfri af Hensyn til Eksporten til Udlandet. Jeg gik over til at satse paa Søer i Stedet for, og det gik godt i nogle Aar.

Der skete noget glædeligt for mig paa Privatlivsfronten. Vinteren 1947 holdt en af vore Naboer Niels Leo Pedersen og han Kone Jenny Sølvbryllup, det var en stor Fest nede i Forsamlingshuset, og min Far trak en Seddel, hvorpaa der stod at han skulde have en Borddame, der hed Else Lauritsen, hun var en ung Pige, som Jenny og Niels Leo var Moster og Onkel til, men som Aftenen gik, og jeg havde danset med Else flere Gange, fandt vi ligesom ud af, at vi skulde mødes en Aften heri Ugen. Saa jeg stjal altsaa min fars Borddame. Vi fortsatte med at mødes og kom i hinandens Hjem. Far og Mor var meget glade for deres Svigerdatter, for de opdagede snart, at Else var en Pige, der kunde og vilde noget. Jeg kom ogsaa godt ud af det med mine Svigerforældre, min Svigerfar skulde man jo kende lidt, men min Svigermor gik jo lige ind i en med Træsko paa. Som Barn havde Else været paa Ferie her i Hørret ved hendes Onkel og Moster, og Aage og jeg havde leget med hende, men vi drillede hende, for hun var jo et Barn fra Byen og talte jo ikke bondsk, som vi gjorde, og naar hun saa kom og sagde "Ve i ik være i mæ og laj", saa gjorde vi jo nar og sagde, "Ve i ik være i mæ og laj". Vi saa ikke hinanden i de mellemliggende 20 Aar. Vi var saa forlovet i 3 Aar.

Vi blev gift den 20. Maj 1950. Vi havde en dejlig Bryllupsfest i Haraldsgade i en Gildesal. Vi flyttede ind i et nybygget Hus ved Siden af Gaarden, det var dog ikke helt færdigt i Køkkenet og andre Smaating, men vi naaede da at faa Lyset installeret. Vi maatte saa spise oppe hos mine Forældre i en 3 Ugers Tid. De var jo saa blevet boende oppe i det gamle Stuehus. Det passede dem godt.

Desværre døde min Far et Par Maaneder efter, at vi var blevet gift. Han havde været nede at grave i Haven ved vores nye Hus, og saa fik han Aftenskafe nede hos os, og saa gik han hjem til Mor, hun var gaaet i Seng, og saa sagde han til hende, jeg har været nede ved Else og faa Kaffe, og det var sku en god Kaffe. Det var det sidste han sagde, lidt efter at han var gaaet i Seng fik han en Blodprop og var ikke ved Bevidsthed siden, han døde 2 Dage efter.

Else gik jo med i Marken hele Tiden og hjalp til med det hele, vi havde jo ikke fremmed Hjælp, saa der var jo nok at se til. Arbejdsdagen var fra Kl. 5 om Morgenen og til Kl 22 om Aftenen. Naar vi havde spist til Aften Kl. 18, saa gik jeg ud og arbejdede med Bedriften igen, og saa gik Else ud og gjorde Haven i Stand, og saa drak vi Aftenkafe Kl. 22.

Vi havde baade mange Kreaturer og Grisesøer, og i Marken havde vi mange Sukkerroer til Fabrikken i Assens, plus Foderroer til Køerne, vi havde lige faaet Malkemaskine, saa det var jo en stor Lettelse. Vi havde ogsaa Oliehør og Sennepsfrø et Aar for at prøve det. Oliehørret gav godt nok, men Senneppen spildes det meste af, saa den gav for lidt. Saa fik vi smitsom Kastning i Køerne igen, og saa blev de solgt til Slagtning, som vi havde prøvet en Gang før. saa blev det hele lavet om til Svin, jeg lavede Svinestier i Kobaasene, og saa købte jeg Sopølte ind, jeg købte 10 Stk ad Gangen med Mellemrum, og saa havde jeg en Orne som de blev løbet ved. Det var saadan, at jeg havde 40 Stykker hele Tiden, og saa naar jeg solgte 10 gylte, som skulde have Grise, saa købte jeg 10 Sopølte ind, som saa blev løbet, paa den maade kunde jeg sælge 10 Stk. om Maaneden, sommetider solgte jeg til en Grisehandler, og jeg prøvede ogsaa at holde Auktion over dem. Det forgik paa den Maade at Landboforeningen havde en Auktionsholder, som kom herud, og saa var der jo blevet averteret, at der var Auktion over Gylte hos mig. Der kom mange Mennesker, baade nysgerrige og Købere. De fik alle en Øl. Saa blev Gyltene drevet ud paa Gaardspladsen i et Indelukke een efter een, saa Folk kunde byde paa dem. Jeg solgte ogsaa til

Private unden Auktion. Jeg havde faaet en Ordning med Banken i Malling, saaledes at Folk kunde faa Kredit i fire Maaneder, og saa betale til Banken i Malling paa en Vexel, og saa fik jeg mine Penge i Banken i Malling med det samme, jeg havde solgt. saa kunde jeg avertere "Gylte sælges, lempelige Betalingsvilkaar" og paa den maade solgte jeg mange, for der var jo mange, der godt kunde bruge den Kredit, og det var da en ærlig Sag. Jeg solgte engang 10 stk til en Mand, jeg ikke kendte paa den maade, men da forhørte jeg mig om ham i Banken, men saa kom der noget der slog det hele i Stykker. Paa det Tidspunkt var der en stor Pris paa Slagtesøer til Tyskland, og som følge deraf var der ogsaa en stor Pris paa mine Gylte. Saa blev Landbrugsraadet bange for, at der skulde blive solgt for mange Slagtesøer til Tyskland paa Grund af den store Pris, og at der skulde blive for lidt Grise herhjemme paa et senere Tidspunkt, og saa vilde Statsmagten regulere det, og saa indførte de med 2 dages Varsel et total Forbud mod at eksportere Søer til Tyskland, og naar Folk ikke kunde komme af med deres Søer, saa havde de ingen mulighed for at købe Gylte ind, de manglede jo baade Plads og Penge, og det bevirkede jo at mine Gylte, og alle andre Folks Gylte, faldt fra 750,00 Kr Stykket og ned til 350,00 Kr Stykket, og for mig der laa med 40 Gylte, betød det jo et Tab paa 16000,00 Kr, og det var rigtig mange Penge dengang. Forbuddet blev saa hævet en 3 Maaneder efter, men da var min Økonomi jo ødelagt. Inden Grisene havde faaet det Styrtdyk, som jeg lige har beskrevet, havde jeg faaet en ny Længe, det var den der laa ud til Vejen med Porten i, jeg ragede selv den gamle ned og fik kørt væk, og saa blev der bygget ovenpaa den gamle Sokkel, det var et stort Rum det hele, og det fyldte jeg saa med 500 Stk 10 Uger gamle Kyllinger af Hampshire Racen, plus 300 Stk af samme Race, som gik ovre i det gamle Svinehus, saa det var 800 Stk ialt. Saa nu satsede jeg paa Ægproduktion.

Vi havde jo ikke mere travlt, end at vi havde Tid til at faa Børn, og i 1951 meldte Steen sin Ankomst, det var jo den førstefødte, og det skulde helst være en Dreng. I 1953 arriverede saa Randi, hende havde vi dog lidt besvær med at faa til at fungere, hun var meget paa Hospitalet det første Par Aar. Hun kom heldigvis over det. I 1955 var det saa Thea der meldte sin Ankomst, hun var en lille sund Troid, der havde et kraftigt Haar, der i Panden strittede som et Tagskæg. Det var tre dejlige Unger, saa nu var der noget at se til for Else, og jeg fortalte nogle frygtelige Historier for dem, naar de kom i Seng om Aftenen. Det var Historier,

som jeg greb lige ud af Luften. Naa jeg tror nok de nød disse Historier, de plagede da hver Aften.

Hønsene lagde mange Æg som jeg i Begyndelsen solgte til Købmanden, som han saa solgte videre til et Æggefirma. saa kom jeg i Tanke om, at jeg nok kunde faa noget mere for dem, hvis jeg selv tog ud og solgte dem paa Torvet. Jeg tod saa ud og lejede en Stadelplads, og saa havde jeg et Rejsebud til at køre mine Varer ud, og det gik over al forventning. Jeg kunde sælge cirka 1200 Æg om Ugen, og da Hønsene jo lagde flere end den 1200 Æg om Ugen, saa fik Købmanden Resten. Det var jo hver Lørdag, at jeg var derude. Der var jo andet end Æg, jeg havde med derud, der var ny Kartoffler og Blomster fra Haven, jeg solgte et Aar Paaskeliljer for 200 Kr, og Græskar solgte jeg et Hundred Stykker af til en 4 Kr Stykket, det var jo i 1955 Priser, og saa solgte jeg alle mine Slagtehøns derude, dem var jeg meget kendt for, de var jo kun 1 Aar, og de andre der solgte Høns derude havde kun ældre Høns, saa Kunderne opdagede jo snart at mine Høns var meget lækre, de kunde jo ogsaa steges som Kyllinger og var næsten mere lækre end en Kylling. Jeg fik jo et nyt Hold 10 Ugers Kyllinger, hvert Aar og saa blev det forrige Hold jo saa solgt som et Aars Høns paa Torvet. Jeg havde som Regel 10 Stk med hver Lørdag, og saa til Pinse gik der en 40 Stk, og til Jul og Nytaar kunde jeg sælge 100 Stk og til Paaske gik der ogsaa en 40 Stk. De fleste af dem var bestilt af Kunderne i Forvejen. Der var meget der kunde laves i Penge fra have og Mark, Porrer, Persilde og Supkvaster og Æbler, og om Vinteren solgte jeg cirka 150 Blokke Vintergækker, vi havde et helt Dige fuld af dem. Hønsene var jo dem, der ikke lagde Æg, at jeg solgte, jeg kunde mærke paa Æggestokkenes Afstand, om de lagde Æg. Jeg fik 6 Kr for Kiloet, og de vejede saadan, at de kostede fra 11 Kr til 24 Kr Stykket, det almindelige var var 12-14 Kr stykket, saa solgte jeg ogsaa Hvidkaal og Rødkaal i lange Baner. Hønsene blev dyrlægekontrolleret nede paa Aarhus Slagtehus, og det ordnede Rejsebudet, naar han havde læsset mig af paa Torvet, saa stillede jeg Disken op og fik pakket ud, indtil han saa kom med Hønsene, det var sjældent at nogle af dem blev kasseret.

Vi har et Stykke Eng uden for Byen. Omraadet hed Rør, der var forskellige som havde en Englod dernede. Vores Englod var paa en $\frac{3}{4}$ Td Land. I gamle Dage havde Bønderne et lille Stykke Skov, men saa kom Baronnen i Tanke om, at han

hellere vilde have Skoven samlet i en Enhed for Jagtens Skyld, og saa byttede han med Bønderne, og de fik Eng istedet for. Gartner Johannes Pedersen havde en Englod, som han havde købt af Mikael Veng, og den vilde han godt sælge, den laa lige ved Siden af vores Lod, den var paa 1½ Td. Land. Jeg gav 6000, 00 Kr for den, og jeg solgte 10 Gylte til 600,00 Kr Stykket og betalte med. Jeg solgte dem til Niels Andersen i Malling. Det var en morsom Maade, at jeg fik Jorden paa. Jeg havde hørt, at han godt vilde sælge Jordstykket, og jeg vilde saa køre ud til ham, for at snakke med ham om det. Jeg møder saa Manden nede i den anden Ende af Byen, jeg stopper ham og spørger, om han vilde sælge Englodden. saa siger han, at han er paa Vej ind til Knud Jensen for at tilbyde ham Jorden, for det vidste han at han vilde, men han vilde da lige saa godt sælge til mig. Vi kørte saa hen til os og blev enige om Prisen, og fik handlet. Hvis jeg var kommet 1 Minut senere, saa havde han jo været drejet ned til Knud, og saa havde han jo købt Jorden. Det skete kan afhænge af smaa Ting.

Jeg var den første her i Byen som fik Mejetærsket, men Peter Damgaard kom otte dage efter, for det var Rug han havde, og vores Byg var først tjenlig. Jeg havde lejet Godsejer Hviid paa Mariendal til at mejetærske vores Korn, og det var en stor Dag, og der var mange til at se paa, der var en hel Folkevandring ud ad Markvejen, og i Grøftekanten sad en 5-6 af de gamle Hørret Bønder, og de saa paa hvordan Maskinen spyttede Sække med Korn ud paa Jorden, og det imponerede dem. Godsejer Hviid var med for at se, om Maskinen arbejdede ordentligt. Da han saa kom hen til hvor Bønderne sad, saa rejser Ole Gertsen sig op og siger. Naa er Herremanden nu begyndt at arbejde for Bønderne. Men Hviid var jo den fine Mand, saa han svarede " Ja det er man sandelig nød til i disse Tider". Det var jo en dyr Maskine, saa han vilde jo godt tjene lidt Penge ved at høste for Folk.

Efter at jeg havde haft min Torvehandel en fire Aar, saa sker der igen noget som jager en Kæp i Hjulet for mig. Det er Levnedsmiddelkontrollen som forbyder salg af Høns, og Æg kræver de Stemples, og da det meste af min Handel bestod af disse Varer, saa var der ingen Basis for at fortsætte, saa det gav Stødet til at jeg holdt op paa Torvet. En af Grundene til at det Forbud kom, var jo ogsaa, at de Forretningsdrivende var imod Torvehandlen med Høns og Æg, for i deres Forretninger blev der jo fra Myndighedernes Side krævet saa mange

hygiejniske Foranstaltninger, saasom Fliser paa Væggene og Kølediske og meget andet. Derfor er jeg naturligvis ogsaa imod, efter at have blevet bremset flere Gange, at man hindrer fra det offentlige, de Frie Kræfters Spil i at udfolde sig. Det kneb lidt med Økonomien, saa derfor besluttede jeg mig til at søge Arbejde hos DSB, og jeg var heldig at komme ind, og saa kom der jo en stor Støtte til Landbruget med en fast Maanedsløn. Jeg var kun løst ansat fra Starten som Ekstraarbejder, og vi fik hver Dag en Ordreseddel paa, hvad vi skulde lave næste Dag, og det var altid spændende om hvad Sedlen lød paa, og hvis der ingen Ordreseddel kom, saa kunde vi bare blive hjemme.

Jeg startede paa min Arbejdsplads til April 1958, og da vi naaede til November, blev det lidt smaamt med Ordresedlerne, og jeg fik at vide, at der var ikke ret meget Arbejde til mig før end til Foraaret lige undtaget lidt Julearbejde. Jeg søgte saa ned til Havnen, og stillede i Kø om Morgenen nede ved Jydsk Andels Foderstofkompagni, de antog jo Folk om Morgenen i Porten, og saa antog de jo de første i Køen, naar de havde Brug for nogen, saa jeg mødte altid i god Tid, eter at jeg havde været der en tre Gange, var jeg heldig at komme ind, og jeg fik Arbejde hele Vinteren. Jeg havde ikke fortalt til DSB at jeg arbejdede nede paa Havnen, for saa havde jeg mistet min anciennitet i Ekstraarbejdernes fagforening og det vilde jeg jo undgaa. Der skete nogle Gange at de ringede fra Statsbanerne, om jeg kunde tage en Nattur fra 22 til 6, og det gjorde jeg saa og mødte paa Havnen Kl 7, saa der var en Fritime, saa jeg havde jo to Arbejdspladser paa den maade. Jeg blev saa fra Jydsk Andelskompagni sendt om i en afdeling i Studsgade, hvor de rensede og bejsede Saasæd, og der skulde jeg være Resten af Vinteren. Engang var det dog nær gaaet galt, jeg havde faaet Bud fra Statsbanerne, om jeg kunde tage en Nattur for dem, jeg skulde tælle hvor mange Sække Saasæd, som blev læsse i Banevogne fra Korn og Foderstofkompagniet, og naar saa Banevognen var fuld, saa skulde jeg plombere Skydedøren paa Banevognen, og naar jeg var færdig, skulde jeg aflevere Plombertangen paa Havnekontoret. Det var en Tur der gik fra Kl. 23 om Aftene til næste Morgen Kl. 7. I Studsgade mødte vi Kl 6. saa nu var gode Raad dyre, men jeg fandt ud af det. Jeg sagde til dem, der læssede saasæd, at jeg trængte til at faa min Morgenkaffe, og om de selv kunde læsse den sidste Banevogn fuld, og saa vidste jeg jo, hvor meget der kunde være i den, og saa kunde de gaa hjem naar de var færdige, saa vilde jeg selv plombere Vognen Kl

7. Jeg gav dem en Øl, for at de var indforstaaede med at jeg sluttede Kl 5.30 og saa mødte igen Kl 7. Jeg skyndte mig hen i Cykelskuret, hvor jeg havde min Knallert og smed mit banetøj og tog det Tøj paa, som jeg brugte i Studsgade og kom mit Banetøj paa Bagagebæreren, og saa fuld fart paa, og saa op i Studsgade og møde Kl 6. Da Klokkens saa nærmede sig 20 Minutter i syv, sagde jeg til min Makker, om han kunde klare det selv en halv Times Tid, for jeg skulde lige ud i en Telefonkiosk og ringe hjem, for der var noget, jeg havde glemt at give Konen besked om, og hvis saa Formanden kom og saa, at jeg var væk, saa skulde han bare sige, at jeg var paa Toilettet. Jeg skyndte mig saa ud i Cykelskuret og tog mit Banetøj paa igen, og saa paa Knallert i en susende Fart ned til Havnen, og fik plomberet Banevognen og afleveret Plombertangen paa Havnekontoret, og saa fuld Fart paa igen og op i Studsgade og smide Banetøjet, og trække i det andet Tøj, og saa stille oppe ved Makkeren ved Maskinen igen, og jeg fik at vide at Formanden var gaaet igennem Hallen, men havde ingenting sagt om, at jeg var væk, saa ingen Sjæl havde bemærket, at jeg arbejdede ved Statsbanerne og Jydske Andel samtidig i den famøse Time. Jeg havde ogsaa et problem med Fagforeningsmanden, for jeg var i Ekstraarbejdernes Fagforening, og naar jeg arbejdede ved Jydske Andels Foderstofforretning, saa skulde jeg jo flyttes over i Lageer og Pakhusarbejdernes Fagforening, og saa vilde jeg miste min Anciennitet hos Banen, og det forklarede jeg for Tillidsmanden, hvor jeg arbejdede og sagde samtidig, at jeg ikke blev hos dem saa længe. for jeg skulde jo tilbage til DSB igen. Han vilde saa udsætte det lidt. Naar han saa kom paa besøg i Studsgade, han var jo ellers i Hovedafdelingen paa Havnen, saa passede jeg lidt paa at holde mig skjult den korte Tid Besøget varede, og det gik godt længe, men saa hen paa Foraaret løb vi paa hinanden, og saa sagde han at nu gik det ikke længere, nu skulde jeg flyttes over i deres Fagforening, men saa sagde jeg, at om en Maaned skulde jeg begynde hos DSB igen, og saa lovede han at se igennem Fingre med det. Jeg stod med Ryggen imod Muren, saa jeg var jo nødt til at fuppe dem lidt, for jeg skulde jo tjene Pengene. Jeg havde ellers en lang Arbejdsdag dernede.

Jeg arbejdede fra Kl 6 Morgen til Kl 18 om Aftenen, afbrudt af en halv Times Formiddagskaffe, og en Times Middag, og en halv Times Eftermiddagskaffe, saa det var en 10 Timers Arbejdsdag, og saa arbejdede vi Lørdag Formiddag fra Kl. 6

til Kl 12. Det kunde give 336,00 Kr om Ugen i 1959. De maatte hverken ved DSB eller hos Jydsk Andel vide, at jeg havde Gaard, for saa havde de ikke tolereret mig. Den gang kunde Arbejderne jo ikke fordrage Bønderne, de rakkede ned paa dem. Der er jo saa meget misundelse i de Kredse, og det er Grundet paa Uvidenhed om de faktiske Forhold. Jeg kom saa tilbage til DSB til den første Maj, og næste Vinter var jeg ogsaa i Studsgade igen, og da klarede jeg ogsaa Frisag hos Tillidsmanden, om Overflytning af Fagforening, saa man maa sige, at det var en meget flink Tillidsmand, efter at den anden Vinter var gaaet, kom jeg saa tilbage til DSB og havde fast Arbejde hele Tiden derefter. Da der var gaaet en seks syv Aar, kunde jeg ikke holde skjult længere at jeg havde Gaard, men paa det Tidspunkt var der kommet flere til, som ogsaa havde Landbrug bl.a. min gode Arbejdskammerat Jørgen Kjemstrup, som havde Landbrug i Maarslet. Vi havde et utrolig godt Samarbejde og han støttede mig meget, og vi har bevaret Venskabet siden. Vi var aldrig oppe at skændes.

Efter at jeg havde været ansat ved DSB i nogle Aar blev vores Økonomi stabiliseret, og vi fik Bil en ny Cortina, der kostede 20 000,00 Kr i 1964. Det nød vi rigtigt. Jeg begyndte ogsaa at starte et Hestestutteri. Jeg købte første en skimlet Hoppe (Lise), og hun blev parret med en Knapstrupperhingst, men der kom et brunt Føl ud af det. Arvelighedsloven er jo lunefuld. Jeg parrede hende næste Gang med en sortbroget Holstenerhingst (Osovo), den stod nede paa Holsdal ved Juelsminde, og der kom stadigvæk en brunt Føl, som vi kaldte Tina. Saa sagde jeg til hende, nu kommer du derned engang til, og hvis du saa kommer med et brunt Føl igen, saa bliver du slagtet. Man skulde tro, hun havde forstaaet det, for næste Gang kom hun med et flot sortbroget Hoppeføl, som blev døbt Taifun, for jeg havde en Svaghed for Navne efter Vindene og Indianernavne. Lise fik kun det ene sortbrogede Føl, de andre blev brune. Hendes Føl Tina kom ogsaa hen til en anden sortbroget Hingst, der stod paa Lyngby Rideskole, her ved Aarhus, og hun fik et flot sortbroget Hoppeføl, som blev døbt Listefod. Næste Aar fik hun et rødbroget Hoppeføl efter samme Hingst, og det blev døbt Monsun, og næste Aar fik hun igen et rødbroget Hoppeføl, som vi døbt Solsikke, og de næste Aar kom der flere brogede Føl, der var to Hingsteføl, det ene hed Pil, og det andet blev solgt til Avl til en Mand nede ved Billund, han vilde bruge ham til sine Hopper, og det andet Hingsteføl blev ogsaa solgt til Avl, til en Mand ude ved Herning, den hed Passat. Der var ogsaa

et Føl der var Skimmelbroget en aparte Farve, vi kaldte den Wisky, og den kunde sige goddag med højre Forben, naar jeg lige rørte ved Benet, saa kom den med det, og jeg tog det saa og sagde Goddag, vi har et Billede af det, saa købte jeg et Hingsteføl nede paa Holstdal med flotte sortbrogede Aftegn, og han blev døbt Maverick, ham havde vi meget Fornøjelse af, han blev tilredet inde paa Balle Rideskole, da han var 3 Aar, og ham havde randi som Ridehest, han var meget vaks, men havde lidt Hingstestykker, jeg fik ogsaa selv nogle Rideture paa ham. Engang red jeg ud ad Maarslet Vejen med ham, og saa vendte jeg nede ved Kirkebæk, og saa gik det som Lyn og Torden hjemad, saa Randi var helt benovet, og han svingede ind ad Porten med saadan en Fart, saa jeg nær var slynget af. Randi havde ham som Ridehest i 2 Aar, indtil hun blev Elev i Roskilde. Vi brugte ham ogsaa til vore egne Hopper. Da saa Randi var rejst, blev han solgt til Hermansen paa Lyngby Rideskole. Der lærte han mange Kunststykker, blandt andet kunde han staa stille, og saa hoppe med alle fire Ben fra Jorden paa en gang. Jeg havde ikke set ham i lang Tid, men jeg havde set at han var kommet med i en Film, som Danny Kaye havde optaget i Den Gamle By i Aarhus. Der var Billed af ham i Avisen, han og saa en anden Hingst løb Side om Side i fuld Firspring, og saa stod der en Rytter med et Ben paa hver Hingst. Saa gik der et Par Aar hvor jeg ikke saa noget til ham. En Aften Else og jeg var ude at køre en Tur, saa kom vi igennem Fulden, og der i en Indhegning ved en Gaard, gik der en sortbroget Hingst, og jeg kiggede og kiggede, og saa holdt jeg stille og kiggede igen, og saa sagde Else til mig, hvad kigger du dog saadan efter, og saa sagde jeg, er det da ikke Maverick der gaar der. Jeg stod ud af Bilen og gik over til ham for at se efter, om han havde en sort stribe i hans hvide Hale, og det havde han, og saa vidste jeg at det var Maverick. Jeg gik ind i Gaarden og spurgte om det var deres Hest, og de sagde at de havde den kuns paa Græs, og at den ejedes af Katja Shumann (Cirkusprinsessen), hun havde købt den paa Lyngby Rideskole, og saa var jeg ikke i Tvivl længere. Hun havde givet ham Navneforandring saa han nu hed Santiago, hun havde været i Amerika med ham, og det er maaske derfor hun har givet ham Navneforandring. Jeg har ikke set ham siden.

Saa skal jeg til at fortælle om Kedves, en Hoppe jeg købte da jeg startede med Heste.

Den utæmmelige Kraft.

Mit første Bekendtskab med dette Kraftcenter af en Hoppe, foregik i en Hestehandlers Stald. Hun stod i Stalden blandt 20 andre Heste lige ankommen fra Ungarn med 14 dages Rumlen i en Banevogn gennem Europa og med Ophold paa de forskellige Grænse stationer fra Ungarn til Tjekkoslavakiet og videre over Grænsen til Østtyskland og derfra til Vesttyskland og endelig over Grænsen til Danmark. Hun fangede straks mit Blik, smuk som hun var, kulsort og anseelig af Størrelse finlemmet og med en Hovedrejsning, saa hun ragede op over de andre. Hun var meget omgængelig at gaa op til, og jeg skulde saa mønstre hende ude i det fri. Hun havde en let Gangart og elegant Trav, naar jeg saa vendte med hende, stod hun paa Bagbenene, og jeg blev en lille smule mistænksom, det var som jeg anede hun havde en stærk Vilje, men jeg slog det fra mig og bestemte mig for at det skulde være hende, jeg vilde have. Hestehandleren og jeg blev enige om Prisen, jeg skulde give 4000,00 Kr for hende, og jeg fik jo hendes Stamtavle med. Hun var af det ædlest Blod fra et af Ungarns Stutterier. Stamtavlen var fire Led tilbage, baade paa Fars og Mors side udfyldt med hendes Ophav til og med hendes 16 Tipoldeforældre. Hun blev saa leveret hjemme i vores Stald. Jeg gik op til hende, og hun var meget fredelig i Baasen. Jeg vilde saa sætte hende paa Græs i et Tøjr, men det passede ikke Damen at staa bundet, saa det var bare at kaste med Hovedet, saa var Tøjrstagen rykket op, og saa gik hun sin Vej, jeg kunde nemt faa fat i hende igen. saa prøvede jeg at binde Tøjret i en stor Møllesten, der vel vejede 150 Pund, og saa tænkte jeg, at den kunde hun da ikke slæbe ret langt, og hun blev saa placeret midt i Græsmarken, saa hun kunde vænne sig til det. Hun tog nogle Mundfulde Græs, og da hun saa mærkede at Tøjret strammede, da hun havde taget nogle Skridt, saa kom det vilde op i hende, hun skulde i hvert fald ikke tæmmes af et Tøjr, og som en Raket fløj hun saa afsted med den tunge Møllesten slæbende efter sig og igennem en indhegning med Strøm i og ud af Vejen til Maarslet, det saa jo faretruende ud, heldigvis var der ingen Trafik paa Vejen, for Møllestenen svingede jo fra den ene Side af Vejen til den anden. Heldigvis sprang saa Tøjret, og Møllestenen blev liggende, og da hun saa mærkede at hun var bleven fri for Stenen, saa gik hun ligesaa roligt over paa en Græsmark og aad Græs, og jeg kunde ganske rolig gaa over til hende og trække hende hjem i Stalden, der vilde hun godt staa bundet. Jeg maatte saa lave en

speciel Indhegning til hende med Strøm i og saa et Raftehegn i cirka 1½ m højde, der blev hun saa inde. Hun vilde ikke tæmmes at noget. Da hun skulde til Hingst første gang, var hun helt balstyrisk. Hun kom ind paa Rideskolen i Balle til deres Hingst, og der var to Mand til at holde hende en ved hver side af Hovedet, hun gav lige et Kast med Hovedet, først til den ene Side og saa til den anden Side, og saa laa begge Mand paa Jorden, men i mellemtiden var Hingsten kommet op paa hende, og saa stod hun lige saa stille, da der ingen var til at holde ved hende.

Der var en ung Mand inde paa Rideskolen der hed Svend, han var meget dygtig til Heste. Naar han saa skulde holde hende til Hingsten kom op, saa opførte hun en sand Krigsdans med ham, hun stod lodret paa Bagbenene og han snoede sig som en Artist, for ikke at blive ramt af hende. Naar hun skulde ind i indhegningen fra Stalden, saa skulde jeg sørge for at give hende lang Snor, for naar hun kom ud af Stalddøren, saa stod hun paa Bagbenene og fægtede med Forbenene, saa det var med at være lidt paa Afstand. Naar hun saa kom ind i Indhegningen og blev sluppet fri, saa fløj hun som en Raket op i den anden Ende af Indhegningen og prustede vildt, men naar saa hun var blevet rolig igen, saa kunde jeg gaa hen til hende, og hun var ganske from, saa kunde jeg gøre ved hende, hvad det skulde være, bare jeg ikke vilde tvinge hende til noget, for saa kom Vildskaben op i hende, og saa kunde man godt melde Pas. Der var engang jeg lukkede hende ind i Indhegningen, og Else sad ved Telefonen inde midt i Huset, og saa kom hun skyndsomt ud og sagde, hvad skete der, hun havde hørt et Brag, saa svarede jeg hende, at det var da bare Kevdes, der var gaaet igennem Lydmuren, hun satte af med voldsom Kraft, saa det kunde høres langt væk. Næste Foraar skulde hun have sit første Føl, og vi gik og ventede spændt. En dejlig Sommermorgen, paa det Tidspunkt, da Solen var ved at staa op, og Rævemor legede med sine Unger i Grusgraven, og Dugperlerne sad som Krystaller paa Græsset, stod hun saa oppe ved den bevoksede Mergelgrav, med HVidtjørnen i fuldt Flor som Baggrund og var nedkommet med et dejligt Hoppeføl, der stod og diede hende. Hun var baade stolt og ængstelig, for at jeg skulde komme for nær til Føllet, saa hun vendte sig, saa hun kom til at staa imellem mig og Føllet. Jeg kunde saa klappe hende og sige Tak for Føllet. Føllet blev døbt Lady. Noget Kærlighedsforhold imellem kevdes og mig kunde der aldrig blive Tale om, det var ikke hendes Stil, vi maatte nøjes

med gensidig Respekt og Akcept af hinanden. Hun kunde strække sig saa vidt, at hun kunde vise lidt Gensynsglæde, hvis jeg en Morgen kom ud i Folden, og var hun i den anden Ende, at hun saa kom strygende ned til mig, og idet hun passerede mig, kaste Bagbenene ud imod mig, det var ikke af Ondskab, men nærmest som en Kraftdemonstration, og saa komme roligt hen til mig og snakke naadigt med mig, og saa modtage et Klap og saa en Brødskaarpe. Hendes første Føl døde desværre, da det var en Maaned gammel, det havde en Tarmforsnævring, og vi havde Dyr læge mange Gange, men han kunde desværre ikke redde Føllet.

En anden Gang hun var til Hingst, og hun var blevet parret, efter at have vist et Inferno af Vildskab, hun havde Føllet med derind, for hun skulde til Hingsten ogsaa Dagen efter, saa bliver der ringet til mig, at Kevdes var meget syg, og jeg skulde komme derind med det samme, for hun havde Stivkrampe, og Dyr lægen gav ende ikke mange Chancer for at overleve, og de sagde at de paa 10 m Afstand kunde høre hendes Hjerter hamre, selv om det lyder utroligt. Hun laa ude i en lille Fold og Føllet ik omkring hende, og hvor mærkeligt det end lyder, saa kom hun over Krisen og overlevede, og jeg tror det var hendes Moderkærlighed til Føllet, og saa hendes fantastiske Vilje, der reddede hendes Liv, og saa naturligvis de Indsprøjtninger Dyr lægen havde givet hende. Hun og Føllet kom hjem til os efter nogle Dage og sandelig om ikke hun var med Føl til Aaret efter. Eleverne paa Rideskolen saa altid hen til at Kevdes skulde komme derhen, for de havde jo hørt saa meget om hende, hun var blevet en Myte for dem, og de skulde jo prøve at gøre hende Ridetam, men de blev vippet af hver Gang. Selv de mest haardføre og erfarne Ryttere. De prøvede alle Kneb, men hun var simpelthen umulig at tæmme, og til sidst opgav de simpelthen. Da hun saa havde faaet 6 Føl og skulde ind og parres igen, hun havde jo som sædvanlig Føllet med derind igen, og blev parret første Dag. Da hun saa skulde parres anden Dag, var der to Mand til at holde Hovedtøjet, og det vilde hun ikke finde sig i, og hun rejste sig op paa Bagbenene og stod Lodret i Vejret, og Eleverne maatte slippe Tøjret, og saa sker der det, at hun kommer over Balancepunktet og gaar bagover og kvæster sin Rygsøjle og blev meget syg, og simpelthen havde faaet et chok. Det var saadan at hendes Kæber var fuldstændig fastlaaste, saa hun ikke kunde bevæge dem og optage nogen Føde, og Dyr lægen sagde, efter hun havde faaet nogle Indsprøjtninger, at det eneste der

var at gøre, det var, om jeg kunde faa hende til at drikke Føden ind. Jeg skulde give hende Havresuppe, og det lykkedes at faa hende til at drikke en Spandfuld om Dagen, og efter otte Dage var hendes Kramper fortaget sig saa meget at, at hun kunde faa Hovedet saa langt ned, at hun kunde naa Græsset og æde lidt, og saa blev hun bedre lidt efter lidt. Ogsaa denne gang tror jeg, at det var hendes lille Føl, der var Skyld i, at hendes Livskraft vendte tilbage. Det var sørgeligt at se hende da hun havde det værst. Denne før saa stolte Hoppe, og saa stod hun der næsten livløs, og hendes Øjne var næste udslugte. Jeg vil gerne indrømme, at jeg græd ved Synet af hende. Hun bevægede sig meget langsomt. Men hun kommer sandelig over det med Livet i Behold, og er mærkværdigvis nok med Føl igen til næste Aar, men alligevel saa invalideret, at hun ikke kan komme til Hingst mere, hendes Ryg var ikke stærk mere, og hun gik heller ikke saa godt paa Bagbenene mere, men hun klarede, at faa det syvende Føl, og faa det fra Haanden, saa det kunde klare sig selv. Hun blev daarligere og daarligere til at gaa, saa der var ikke andet at gøre, end at faa hende aflivet. Man kan ikke lade være med at tænke paa, hvad der kunde være blevet af hendes Lynhurtighed og Kraft, hvis det havde været muligt at tæmme hende under Rytter, hun døde ubesejret, og heldigvis fik hun ingen Menneskeliv eller Førlighed paa hendes Samvittighed. Hun efterlod sig et Tomrum, da hun var væk. Vi havde efterhaanden faaet en Del Heste. Med Føl var der 14 Stk ialt, og de ik paa Græs til hen i November. Saa en Eftermiddag, jeg er paa Arbejde, bliver der et forrygende Snevejr, og da jeg kom hjem ved 18-Tiden om Aftenen, faar jeg at vide, at alle Hestene er brudt ud af Indhegningen og staar i Læ af nogle Træer nede ved Byen, og jeg fik saa Hovedtøj paa en af Hestene og trækker hjemad med den, og Else og en Mand nede fra Byen, (Edvard) de gaar saa bagefter, og hele Hesteflokken følger saa efter mig og Førerhesten op igennem Byen og ind gennem Porten, og jeg trækker Hesten ind gennem Stalddøren og de følger alle sammen med ind af Staldøren, selv de Føl der aldrig har været derinde før, men det var jo det Snevejr, der var Skyld i, at de vilde ind, og jeg tør slet ikke tænke paa, hvad der kunde være sket, hvis de havde mødt en Bil paa Bygaden, og hele Flokken var blevet splittet.

Vores nærmeste Nabo var Telefoncentralen, der var bygget cirka 1900 og som i 1917 blev solgt til Karen Rasmussen med Jydsk Telefon Aktieselskab som Garant. Centralen omfattede Hørret By og Mark samt Gunnestrup og Højballe. Karen var saa forpligtet til, at hun skulde være Centralbestyrerinde, og hun var handicappet med et kunstigt Ben, saa det var jo en god Stilling for hende. Det er hende, som jeg har beskrevet som boede i den gamle Smedie. Hun flyttede saa ind i Huset sammen med sin Mor Else Marie. Det var en god Beboelse, imod hvad de var vant til. Hun var udlært Syerske, saa hun kunde passe begge Job. Jeg var meget deroppe som Dreng. Der var altid saa hyggeligt deromme, for Karen var et livligt Menneske. Hun syede meget dagligdagstøj til mig, for Eksempel Bukser af en gammel Frakke. Hendes Mor Else Marie kunde fortælle Historier og satte en Trumf paa det, hun havde fortalt med et "sku". Det er jo hende, jeg har beskrevet som arbejdede for FarKaren havde ogsaa Elever, som hun lærte at sy. Det var meget unge Piger, som skulde have et halvt Aars Kursus, lige inde de skulde giftes. Det var jo praktisk som Forberedelse til Ægteskabet. Jeg vedlægger en Oversigt over Byens Abonnenter, som Jørgen Andersen har været saa elskværdig at fremskaffe. Karen havde Tavshedspligt, med hvad hun hørte gennem Telefonen, og hun sagde ellers aldrig noget, om hvad hun hørte, saa skulde det da være noget ganske harmløst, og nærmest noget med en privat Samtale som f.Eks. følgende morsomme Episode. Oppe i Byen boede der en Kone, som hed Buel (Bodil), det er hende jeg har fortalt om. der "snusede" sammen med Bedstemor, hun var flyttet længere op i Byen i et Hus, efter at hun havde solgt Gaarden til sin Søn, Per Veng, og nu boede hun sammen med en anden Søn, som hed Niels, han var invalid, i det omtalte Hus. Sønnen havde en stor Pukkel paa Ryggen. Han havde Bil, og det var jo lidt usædvanligt paa den Tid, men de var ret velhavende. Hans Mor var jo lidt bekymret, naar han skulde ud og køre, og naar han saa skulde til Maarslet, skulde han saa igennem det grimme Sving lige overfor Centralen. Naar han startede hjemmefra saa ringede Moderen ned til Karen paa Centralen og sagde "Ka do it lie si etter om Niels er kommet godt ijemmel Svinget" og saa holdt Karen jo lige Øje med Svinget, og det gik jo altid godt, og Karen kunde saa ringe tilbage til Buel og sige, at Niels var kommen godt igennem Svinget, og var paa Vej til Maarslet. Det morede Karen sig meget over. Naar vi slagtede Gris, var jeg omme med lidt Kødvarer til dem. Det var jo Skik dengang, at Bønderne tænkte

lidt paa deres Naboer, som ikke selv havde noget at slagte. Vi stod meget højt for Else Marie; dem deromme fra Andreas som hun sagde, og saa Peter Arnes, det var en anden Favorit, hun havde, de vilde da bestille noget. Telefoncentralen blev nedlagt i cirka 1951, og Karen havde for nogle aar siden, indbetalt sine sidste ydelser paa Huset. Saa nu sad hun Gældfrit ved Huset, og havde ogsaa faaet den Alder, at hun kunde faa Pension. Samtidig syede hun jo lidt. Nu fik hun jo mere Tid til sig selv. Hendes Mor Else Marie var jo død for adskillige Aar siden. Hun døde en streng Vinter, der var meget Sne, og lidt ufremkommeligt, og det var ikke let at faa fat i en Ligbil, saa Enden paa det blev at vores Fjedervogn blev pyntet, og der blev den ligeledes pyntede Kiste sat op, og saa blev hun kørt op til Maarslet Kirke, hvor hun blev begravet. Det var i Vinteren 1941. Far døde jo i 1950. Saa var Mor jo ogsaa blevet alene, og hun og Karen søgte lidt mere sammen, de blev meget gode Veninder og besøgte hinanden hver Eftermiddag. Da Mor senere blev syg og sengeliggende, kom Karen hver Dag og besøgte hende. Det var Mor meget glad for. Mor var utrolig lydhør. Hun kunde fra Sengen høre, naar Karen kom ind ad Porten. Karen gik jo med Stok. Da Mor saa døde i 1961, var det et forfærdelig Chok for Karen, hun fik sit Knæk over det, og blev syg og solgte Huset, og efter at have været paa en Plejehjem i Brabrand, kom hun da heldigvis paa Maarslet Plejehjem. Der besøgte vi hende ofte. Huset blev først solgt til Karens Brodersøn Jens Gregersen. Han solgte det igen til Olga og Mikael Veng. Det solgte det igen til Jørgen og Tove, som bor der nu.

Lige ved Siden af Centralen ligger Niels Leo Pedersens Gaard. Før Niels Leo var det hans Far og Mor, der havde den, og de hed Jens Karl og Karen, og det er den Jens Karl, jeg har skrevet lidt om i det foregaaende, Aarhusture og Købmanden. De var to gode og rare Mennesker, de var meget sparsommelige. Jens Karl brugte den Vending at "Det er skam Enøerne der bliver til Kroner", men naar han havde faaet et Par Kaffepunser, blev han lidt mere spendabel. De havde tre Børn, hvoraf Niels Leo var den der overtaag Gaarden, og han blev gift med Jenny, som var Moster til Else. De boede sammen begge Generationer og kom godt ud af det med hinanden, de var alle fire tolerante. De siger ellers at To Generationer skal ikke bo under samme Tag, men her er et Tilfælde som er Undtagelsen fra Reglen. Niels Leos Forældre var et Par arbejdsomme Mennesker, der blev ved med at arbejde paa Gaarden og tog sig af Morgen

malkningen og passede meget godt, da Niels Leo og Jenny var meget unge, da de blev gift og gik meget i Byen om Aftenen, saa var det rart med en god Morgensøvn, men de fik nu senere lært at bestille noget, efter at de gamle var faldet fra. Niels Leo var en livlig Fyr, og han vilde gerne have nogle Bajere, ligesom saa mange af hans jævnaldrene i Byen. Han var meget stærk, og naar han havde faaet en lille Kæfert paa, saa var det uklogt at fornærme ham. Naar der var Baal i Byen, selv naar der kom nogle Slagsbrødre fra andre Byer, saa kunde han ordne dem, og smide dem ud af Salen. I det daglige var han Godmodigheden selv. Niels Leo havde et Mundheld, naar der var noget, der gik godt, saa sagde han: "Det var da et særeste Held". En Vinter vi var ude at kaste Sne, havde der været indbrud ved Købmanden Natten før, og der var stjaalet mange Ting saasom Tobaksvarer, Chokolade, øl og Snaps. Niels Leo var Snefoged, og vi skulde begynde med at kaste Sne inde i Byen og ud efter Landevejen. Det var høj Solskin og lunt i Vejret. Da vi saa var kommen lidt uden for Byen, ser vi pludselig noget der titter frem af Sneen, det lyste guldt i Solen lidt inde paa Marken. Solen havde tøet det øverste Lag Sne. Da vi saa ser nærmere efter, opdager vi, at det var 20 Ølflasker, og at det var Kapslerne der skinnede. Vi kunde saa regen ud, at det var Tyvene fra Nattens Indbrud, der havde gemt dem der, og saa havde Solen afsløret dem. Tyvene har jo været paa Cykel, og har ikke kunnet slæbe dem med længere, og saa regnede vi ud, at de vilde hente dem næste Nat. Vi lod Flaskerne staa, og saa vilde Niels Leo og tre stærke Karle ligge paa Lur næste Nat, og se hvad der vilde ske. Hen paa Aftenen kommer der ganske rigtigt to Tyveknægte og giver sig til at rykke Flasker op af Sneen, og i den samme dukker Niels Leo og hans stærke Hjælpere fremaf deres Skjul og faar fat i Tyvene og holder dem fast, og en af Mændene løber saa tilbage til Byen og ringer efter Politiet, og de kommer ret hurtigt og faa saa Tyvene udleveret. Politiet takker Niels Leo og hans Mænd for veludført Arbejde, men inden Politiet kører med Tyvene, siger Niels Leo til Betjentene, at han synes, at han og hans Hjælpere kunde tilkomme en Dusør for deres Daad. Betjentene lovede at de skulde forelægge det for Ledelsen, naar de kom hjem paa Stationen. De skulde selv hente deres Dusør, og de har meget fulde, da de kom hjem til Byen efter at have hentet den.

Bønderne i Hørret købte deres Markfrø hos en Frøhandler i Aarhus, der hed Sofus Nielsen, og de havde aftalt med ham, at han skulde holde et for dem

Gilde hver Vinter. Det kaldte de et Sofus Gilde, og saa betalte de deres Frø samtidig fra forrige Aar. Det var en lang Kredit. Men saa var han jo ogsaa sikker paa at faa Pengene ind, for de vilde jo ikke være bekendt at gaa til Gilde uden at betale deres Frøregning. Det Gilde saa Bønderne hen til hvert Aar, for de blev flot beværtet, ogsaa med Drikkevarer, og de tog godt fra af Retterne og ogsaa af det Vaade. Saa Stemningen var høj naar de skulde hjemad. Engang de var derude, havde Niels Leo lovet sin Kone Jenny, at han skulde købe noget Bøffars og tage med hjem, for de skulde have Gæster Dagen efter, og han faar det ogsaa købt og faar det ogsaa med hjem. De er jo alle i løftet Stemning, og saa er der et kvikt Hovede, der foreslaar, at de skal gaa med Niels Leo hjem, og saa faa Jenny til at lave Bøfferne nu, for det var alt for tidligt at skilles, nu de var i god Stemning. De fulgte saa med Niels Leo hjem, og Jenny blev vækket af sin Nattesøvn og lavede Bøffer til dem med et Spejlæg ovenpaa. Jenny var saa god af sig, og det var altid oppe hos hende det foregik, naar Mændene skulde have Natmad. De andre koner i Byen var meget skrappe, og havde nok nægtet det. Det var kun en Mandetur ud til Sofus Nielsen, men saa samledes Konerne paa Skift et Sted i Byen om Aftenen, men de gik hjem, inden Mændene var kommet til Byen. Dagen efter maatte Niels Leo jo hente en ny Portion Bøffars, til de Gæster, der skulde komme. En Foraarsdag Niels Leo var ude at køre Møg ud, kom der en Rytter ridende gennem Byen paa en flot Hest, og da denne passerede Niels Leo hilser, Rytteren paa ham, og Niels Leo nikker igen. og saa bagefter faar han at vide at det var Kongen, der var redet fobi, og saa sagde han, ja, havde jeg vidst det, saa skulde jeg da have taget Hatten af for ham. Kong Kristian X tog sommetider en Ridetur rundt, naar han og Dronning Alexandrine havde Ophold paa Marselisborg, men han plejede aldrig at komme igennem Hørret. Det var mest i Omraadet omkring Jelshøj, at han havde sin Rute. I Høsten 1937 skete der noget tragisk for Niels Leo, han var med Tærskværket rundt paa Gaardene som fast Mand, og da de tærskede over hos Jens Skovgaard, kommer denne og vil sige noget til Niels Leo, der staar oppe paa Tærskværket, og da det kniber for ham at høre for Larmen fra Tærskværket, saa bøjer han sig frem for bedre at kunde høre, og han faar Overbalance og styrter ned fra Tærskværket, og der rammer han en Værktøjskasse og faar det ene Ben slaaet midt over, og paa Hospitalet maa de amputere Benet. Han svævede mellem Liv og Død i flere Dage, men saa overvinder han Krisen, og

maa leve resten af sit Liv med et kunstigt Ben. Han paastod ellers, at han havde hørt Englene synge, da det stod værst til.

Den næste Gaard jeg vil fortælle om laa bag ved Niels Leos og vores Gaard. Det var Per Veng der ejede den, og han Kone hed Kirstine. De havde overtaget Gaarden efter Per Vengs Far, der hed Lauritz Veng og hans Kone Buel (Bodil), som jeg har omtalt før. Per Veng var en snakkesalig Type. Hver Dag naar Mælkekusken kom fra Mejeriet med Returnmælk, saa ventede han ude ved Vejen for at hente Spandene ind, og saa kom der tit et Par Naboer til, og saa diskuterede de de sidste Nyheder, og fik jo ogsaa set hvor meget Mælk Naboerne leverede til Mejeriet, for det stod skrevet med Kridt paa Spandene. Det var de meget interesseret i. Per Veng var en lille Mand med en enorm stor Vom. Jeg kan huske, at vi sagde, at han ikke kunde pløje for han kunde ikke have Maven imellem Plovhaandtagene. Han havde nogle store Belgierhopper, og de var altid saa fede, saa det var et godt Madsted, baade for Mennesker og Dyr. Kirstine Veng var en stor Kone, hun var saa ualmindelig rar og retfærdig. Hun havde et mægtig stort Fjerkræhold, og der var en masse Huse rundt omkring til Høns og Kyllinger og Gæs og Ænder og en Hønsegaard paa ½ Td. Land, og vi kunde altid høre, naar hun var ude at fodre, hun var tunghør, og derfor talte hun altid saa højt. Det gør tunghøre Mennesker som Regel. Hun rugede jo selv det hele ud med de forskellige Æg under Rugehøns, saa hun havde meget at lave med alt det Fjerkræhold og Nabokonen Marie sagde, "Ja, Kirstine hun er jo saa hønsere" (hønseinteressere". Hun havde et stort Initiativ ogsaa inde i Stuehuset, hun var ikke bange for at rive en Væg ned, hvis hun syntes der skulde Omforandring til. Hun havde altid sine Tjenstepiger længe. Hun var eneraadende i Stuehus og Hønsehus. De havde to Sønner, den ene hed Laurits, og han giftede sig til Højballegaarden og den anden hed Michael, og har overtog Fødegaarden. Han blev gift med Olga, hun var far en Gaard over i Jegstrup. De fik installeret malkemaskine, som de første i Byen, og de var ogsaa de første som fik elektrisk Hegn omkring deres Græsmarker, men det var Batterihegn og de slog ikke saa stærkt som de senere Hegn, hvor Strømmen kom fra Lysnettet. Der var lidt Vanskeligheder med at holde Kreaturerne inden for Hegnet, saa de løb tit ud og ned til vores Køer, der stod i Tøjr, og jagede dem løs, lege som de ogsaa roede i vores Afgrøder. Saa jeg har mange Gange været oppe at sige til dem, at deres Køer var løbet ud af Indhegningen. Michael Veng

fik senere en tragisk Skæbne, han fik Sklerose og sad i Kørestol i mange Aar, og da maa man sige om Olga, at hun passede ham fantastisk godt. De solgte Gaarden i 1963 til Møbelarkitekt Vikkelsø, og han har Tegnestue paa Gaarden, men bor privat i Højbjerg. Olga og Michael købte Centralens Hus og samtidig en Byggegrund hos os, nede ved Vejen i vores Toft, og da de havde faaet Hus paa Grunden, solgte de Centralens Hus senere.

Det sidste Hus oppe i Byen i højre Side, der bor Lilly og Tage. Lillys Forældre havde den Gaard som Niels Leo havde solgt, og det var Jord derfra, der blev udstykket som Grund, som Lilly og Tage byggede paa. De startede med at købe en Bus, som de kørte Buskørsel med, og nu er Forretningen vokset til 3 Busser. De er meget ihærdige og Lilly tog stort Kørekort og betjener den ene Bus. De har meget Skolekørsel og Kørsel til Grænsen, og til Sverige med Bussen fuld af Fodboldsfan. De har bygget til Huset mange gangen i Aarenes Løb. Hver Gang familien blev forøget, saa byggede de en nu Fløj til Huset. Da de har fem Børn, saa er der jo bygget Gange. Busserne staar i Langballe nu, før stod de i Vejsiden deroppe udenfor. Det skete jo at tage skulde ind under Bilerne med en Skruenøgle, og spænde noget fast, og saa rager hans Ben jo ud paa Vejbanen, og naar man saa kommer kørende og skal om, saa maa man jo slaa et lille Sving med Bilen, for ikke at køre Træskoene af ham.

Det var saa den højre Side af Gaarden og Husene fra Villagaarden og op til Tage og Lilly, og saa gaar vi tilbage igen paa den venstre Side af Bygaden.

Øverst oppe lille Overgaard. Dem jeg kan huske af Ejere, det var Rasmus Jensen og hans Kone Ane Marie. Ane Marie var født paa Gaarden, og det passede ikke hendes MOR, at hun vilde giftes med Rasmus, hun sagde endda saa galt, at hun ikk vilde røre ved ham med en Ildtang. Rasmus skraaede og Skraasovsen løb jo ned af hans ubarberede Mundvige, og saa havde han et Par graa plirrende Griseøjne i hans fede Ansigt. Naa men de blev gift trods Moderens Modstand, og Rasmus var en dygtig Landmand og Godmodigheden selv. men vi Børn avar lidt bange for ham paa Grund af hans Udseende, men det var ganske uden Grund. Han havde altid Bolsjer til os. DE fik seks Børn, hvoraf de tre ældste blev gift, og de tre yngste det var Ane og Agnes og Jakob, de blev hjemme hos Forældrene altid, og Jakob skulde jo overtage Gaarden til sin Tid. Det var den

bedste Gaard i Byen, alting var saa solidt deroppe, selv om alle fire Længer var Bindingsværk, saa var de saa velholdte. De havde nogle gode røde Køer, og tre stærke fede Heste, og mange Høns og Ænder. De var Fodervært for Byens Foreningstyr, og den skulde paa Ungskuet hvert Aar. saa skulde Jakob og Karlen fordre den og fremvise den i Ringen i de 4 Dage Skuet varede, men det var en rar Udflugt de havde. Min Far tjente deroppe som ung, og de var saa glade for ham, at da deres Søn Jakob skulde døbes, saa skulde Far staa Fadder til ham, og det var en Æresbevisning. Det var et overmaade godt Madsted, og de var allesammen saa tykke og fede. Engang havde Jakob forspist sig i Andesteg, kom han ud i Køkkenet og beklagede sig til sine Søstre, at han havde ondt i Maven, og de sagde til ham, prøv om du ikke kan komme til at ræbe Jakob. Det plejede altid at kunne løse deres Problemer. Da den gamle døde, rasmus, var jo omkring de 80 Aar, saa skulde Jakob overtage Gaarden, men da han ikke var gift, boede de alle i Gaarden, som de var vant til, baade hans Mor og de ugifte Søstre. Ane og Agnes som Søstrene hed, havde aldrig været ud at tjene hos fremmede. Det vil sige, Ane havde prøvet een Gang, men hun blev kun i Pladsen i 2 Dage, den anden Nat vilde hun hjem til Mue (Mor)igen. Hun var lidt indadvendt. Agnes var mer kvik, og hun deltog i mange Ting sammen med Byens unge Mennesker. Engang til et Karneval i Byen Ungdomsforening, var hun klædt ud som et Juletræ med Lys og Julepynt paa, og hun vandt saa Førstepræmien paa Grund af sin Opfindsomhed. Ane var særlig glad for en af deres Heste, saa da Jakob købte Traktor, maatte han ikke sælge Anes Hest, den skulde dø paa Gaarde, og der var jo ikke noget at lave for den, saa Ane trak en Tur med den hver Dag, op af deres Markvej. Deres Mor Ane Marie blev godt firs Aar, og en Morgen da de gaar ind i Værelset til hende, ligge hun og ar død i Sengen. Hun var stille sovet ind, uden at hun selv eller andre, havde bemærket noget. Naturligvis er de chokeret over det. Niels Leo gik oppe paa deres Gaardsplads den Morgen, og Ane kom løbende ud til ham og raaber "Niels stræb og kom med ind Mue (Mor)er stendø". Jakob var en godmodig Fyr, og hans Søstre havde Komandoen over ham, og blandt andet forpurrede de, at han blev gift. Jakob vilde saa gerne høre Opera, saa han var altid nede hos Niels Leo og høre i Fjernsynet, naar der var Opera der. Hans Søstre vilde ikke have Fjernsyn i Gaarden. De var lidt skrappe, men naar man ikke fornærmede dem, var der ingen Ende paa, hvor flinke de var. Ane vejede omkring 200 Pund, og

naar hun skulde ud af Rutebilen maatte hun kante sig igennem, for ikke at sidde fast. De havde altid deres Karle længe, for det var et godt Madsted og Jakob var ikke saa fedtet med Lønnen. De betragtede Karlen som en Del af Familien. Overgaarden var faktisk den Gaard i Byen der sidst repræsenterede den gamle Bondekultur. Paa et Tidspunkt byggede de et Hus paa deres egen Grund lige ved Siden af Gaarden. Det var et færdigt Træhus, som kom paa en stor Blokvogn, de havde faaet gravet Kælder ud og støbt Sokkel, og saa kunde de lige sætte Huset ovenpaa. De havde en gift Søstersøn som Karl, han hed Rasmus, og saa skulde han og hans Familie bo i Huset. Saa det vakte stor Opsigt hos Byens Borgere da Huset ankom. De var mødt op for at se Huset blive sat paa Plads. Da Jakob døde var hans Søstre nødt til at sælge Gaarden. Søster sønnen som var Karl hos dem, havde regnet med at han skulde have Gaarden, men de blev Uvenner, og saa solgte Ane og Agnes Gaarden til fremmede. Søstrene flyttede over i Træhuset. Det var en sørgelig Skæbne Ane fik. Hun fik begge Ben amputeret paa Grund af Koldbrand og døde paa et Plejehjem i Langballe. Agnes kom paa Plejehjem i Tranbjergvænget og døde en 3 Aar efter Ane. Ved Salget af Overgaard forsvandt der en gammel Slægtsgaard fra Byen. De nuværende Ejere er to Familier Rosenlund. Far og Søn, og der er to Lejligheder, da Udbygningerne er lavet om til Beboelse af en tidligere Ejer, der havde Møbelfabrik i Gaarden. Han hed Holger Christiansen, og hans Kone hed Margit. Træhuset var blevet solgt til en ung Mand, og en Dag havde han været nede i Kælderen og svejse nogle Rør og gaar derfra og tager paa Arbejde, og kort tid efter udbryder der Brand i Huset, og da der ingen er hjemme, gaar der lidt Tid inden Naboerne opdager det, og Huset brændte totalt ned. Det maa have været en Svejsegnist, der har ligget og ulmet og som har antændt det hele. Den unge Mand solgte Brandtomten og Grunden til en ung Pige, som var Dyr læge, og hun byggede et Etplanshus af røde Sten. Hendes navn er Lise, og hendes Ven hedder Parli, og de bor i Huset nu.

Det næste Hus paa vor videre Færden igennem Byen, er ogsaa et Rødstenshus med et lille Bindingsværk Udhus, og det bebos af Niels Veng og hans Mor Bodil, i daglig Tale Buel, Jeg har omtalt hende før. Han var meget handicappet paa Grund af sin daarlige Ryg. Han havde en masse Bier, og de var i en mægtig stor Bivogn, og hver Sommer naar Lyngen blomstrede blev der spændt et Par stærke Vognmandsheste for den store Bivogn, og saa blev den kørt ud paa

Heden, og saa samlede Bierne Honning af Lyngen et par Maaneder, og saa blev Vognen kørt hjem igen. Det gentog sig hvert Aar. Han havde en stor Honningproduktion at sælge. Han lavede ogsaa Mjød, og naar vi var syge eller stærkt forkølede, saa gav han os Mjød, som vi skulde drikke. Han havde ogsaa en masse Høns baade almindelige men ogsaa Racehøns som han udstillede og fik mange Præmier for. Han havde ogsaa raceduer som han udstillede. Han holdt mange forskellige Fagblade om Fjerkræ og Duer. Der var fem Huse til Fjerkræ paa den 1 Td Land store Grund. Naar han tog Honning fra Bierne, røg han Biavlerttobak. Han havde ogsaa Ænder og Gæs, og det var altid en Oplevelse som Dreng, og komme op og se hele Menageriet. Jeg har jo før i mine Erindringer beskrevet hans Bilture til Maarslet, naar han Mor ringede ud til Centralkaren og spurgte, om Niels var kommet godt igennem Svinget. Han havde ogsaa mange Frugttræer, Han var ikke saa gammel da han paa Grund af sin Svagelighed døde. Det var jo et stort Tab for hans Mor Buel. Hun døde nogle Aar senere. Og saa blev Huset overtaget af hendes anden Søn, Per Veng og hans Kone Kirstine, de havde lige solgt Gaarden, dem har jeg før omtalt, og de boede saa i Huset til de døde. Derefter blev Huset solgt til Niels Leo og hans Kone Jenny, dem har jeg ogsaa før beskrevet, de solgte deres Gaard og købte saa Huset her. Men inden jeg gaar videre, maa jeg hellere fortælle hvordan det endte med deres Gaard efter de havde solgt den. Gaarden blev solgt til en Spekulant, der ikke selv boede paa Gaarden, men havde lejet Stuehuset ud til et Kollektiv med 8 unge Mennesker. Det var da flinke unge Mennesker. De havde en Jerntønde som de brændte Affald i og den stod ved Gavlen til det ene Udhus. En aften holdt de unge Mennesker en lille Fest, og der var mange Bajere paa Bordet. Midt under Festen brød Gaarden i Brand, sandsynligvis er nogle Gnister fra Affaldstønden af et Vindstød fløjet ind i Lugen af Gavlen og har antændt Loftet, der var fyldt med Halm. I løbet af faa Minutter var Udlængen et stort Flammehav, og Brandvæsenet var jo blevet alarmeret, men kunde jo ikke stille noget op mod dette Flammehav. Blikpladerne paa Taget var rødglødende. De unge Mennesker blev jo bange for, at Ilden skulde springe over paa Stuehuset, og de fik i hast alle Møblerne ud i Haven i en Krog, og saa fortsatte de Festen derude med Sang og Bægerklang og Grammofonen i højeste Gear mens Gaarden brændte ned. Paa et Tidspunkt vilde de endogsaa have Brandmandskabet til at flytte nogle Vandslanger, saa de kunde komme

igennem med en gammel Bil, de skulde nemlig skynde sig ned til Købmanden efter mere Øl, de var løbet tør, men det nægtede Brandfolkene, og de maatte gaa til Fods efter Øl. Til de unge Menneskers Undskyldning kan det maaske siges, at de muligvis har læst om Cæsars udskejelser da Rom brændte, og saa har de villet opføre en miniudgave deraf. Gaarden udbrændte paa nær Stuehuset, og Udbygningerne blev ikke opført igen. Naa men jeg vil fortsætte med Niels Leo og Jenny, som nu var flyttet om i det Hus de havde købt efter Per Veng og Kirstines Død. Niels Leo gav 18.000,00 Kr for Huset. Han havde en Ko som hed Maren, og hun fik en Kalv hver Aar, og saa havde han ogsaa en Griseso, som han altid fik en masse Grise af. Han var meget heldig, der gik en vittighed i Byen at Nielses So havde faaet 13 Grise, men den havde kun 12 Patter, men næste Gang Niels kom ud og se til Soen havde den faaet en Patte mer, saa nu var der en til hver Gris. Han havde en masse kaniner en Overgang, og saa gik han ud og hjalp Folk lidt og fik Korn til Grisene og Roer til Koen som Betaling. De var de første i Byen som fik Fjernsyn, og der var aaben Hus hver Aften, til dem der kunde være i Stuen. De var meget gæstfri. Folk kom saa med Kage til Kaffen og Kaffeboerner, saa vi fik altid Kaffe, det var et helt lille Forlystelsessted. De havde en Vinstok som groede op ad en Syd væg, den fik al Blodet gravet ned ved Roden naar de slagtede Gris, og der var altid mange Druer. Niels Leo havde jo Høns, men han havde ingen Hane, og han vilde gerne have nogle Kyllinger lagt til, saa han truede saa med at han vilde trække en Høne med op til Naboens Hane, det var Aage Sørensen, der havde givet ham tipset, for han havde saadan en flot Hane. Det blev vist ikke til noget, men vi morede os meget over, at Niels Leo skulde trække en Høne til Kok. Niels Leo solgte Huset til en Lærer Bertelsen, men døde inden han og Jenny var flyttet derfra. Jenny fik en Lejlighed paa Vidtskuevej i Viby, men kom senere til Plejehjemmet i Maarslet i en beskyttet Bolig, hvorfra hun døde. Lærer Bertelsen solgte senere Huset til Torben og Jette som bor der i Dag. Torben er ansat ved Jydsk Telefon.

Gaarden der er Nabo til Huset af Niels Vengs, som jeg lige har beskrevet ejedes af Anton Sørensen og hans Kone Marie. De havde haft en Gaard i Fløjstrup, som de solgte og købte Gaarden i Hørret. Som Dreng var jeg deroppe hver Dag. Mine Forældre holdt Avis sammen med dem. Vi fik Avisen naar den var en Dag gammel, og den hentede jeg saa hver Dag hele min Barndom. Marie havde en Skuffe i Køkkenskabet, hvor der altid var Bolsjer eller Chokolade, og jeg fik

noget næsten hver Dag, og saa løb jeg ogsaa Ærinder for hende enten til Købmanden eller til Naboer. Hun var altid god ved mig. De havde baade Karl og Pige. De var meget selskabelige og gik meget i Byen eller havde Gæster. Hver Aften var næsten besat, og saadan havde de det bedst. Men de var altid oppe om Morgen, og Marie deltog i Morgenmalkningen ogsaa Aftenmalkning. Der var en sjov Episode med en Karl, de havde, og som de ikke rigtig var paa Bølgelængde med. Marie vilde se efter om han malkede Køerne rene, og saa malkede hun de Køer efter, som han havde malket, og det blev han sur over, og saa gav han sig til at malke Maries Køer efter. Engang havde Anton sat ham til at køre Ajle ud paa Marken, og han var med ham oppe i Marken og sagde, du skal køre her op langs med hver Gang, og da saa Karlen havde kørt nogle Tønder ud, var Anton oppe for at se til ham igen, saa viste det sig at Karlen havde kørt i det samme Spor hver gang og fældet Ajlen ud, og Anton var jo rasende, men Karlen holdt paa at Anton havde sagt, at han skulde køre op langs Skellet hver Gang, men det var Drilleri og Provokation fra Karlens Side, for han var ikke dum. De kom jo ikke saa godt ud af det sammen, og Karlen var fræk. De fik ikke ret meget Søvn efter al den Bygang, men saa tog Marie sig en Middagslur paa det bare Bræddegulv. Anton og Marie tog sommetider en tørn med hinanden, naar de var uenige. Engang hørte jeg Marie sige, "aae du er da ogsaa saa torsket Anton", men han svarede igen og sagde "Gid du sad paa Island din Kjælling", men det betød ikke saa meget, det var nu deres Jargon overfor hinanden til Tider. De levede ellers meget harmonisk sammen. Anton handlede jo meget, og naar saa der kom en Handelsmand i Gaarden for at købe en Klaveko, saa kom Marie ud i Stalden og sagde forfærdet "Du sælger da vel ikke vores bedste Ko Anton". Det var jo for at hjælpe Anton med Handelen. Men det kneb lærte Handelsfolkene jo snart at gennemskue. Marie rugede jo ogsaa Kyllinger ud med Skrukhøns. Paa den Tid var det jo almindeligt at tøjre en Strukhøne, naar den gik med et Kuld Kyllinger for at den ikke skulde løbe for langt væk med Kyllingerne. Den fik en tynd Snor om det ene Ben. For mit vedkommende nød jeg en masse godt deroppefra. Jeg fik altid Gaver til Fødselsdag og Jul for mine Byærinder. Saa for mig stod de meget højt. De solgte Gaarden til deres Søn Søren Anton Sørensen og flyttede til Maarslet, hvor de havde købt et Hus. Søren Anton blev gift med Anna Vestergaard, der var fra en Gaard i Hasselager og han drev et solidt Landbrug, og moderniserede efter

Tidens Krav. De fik 6 Børn og byggede en Fløj til Huset, for at kunde huse den store Børneflokk. Da de blev ældre, byggede de et Parcelhus nede i bunden af deres Have, hvor de fik udstykket en Grund med en pragtfuld Udsigt mod Syd. Saa solgte de Gaarden til Fremmede da ingen af deres Børn var Landmænd. Jeg kan huske at udenfor Stuehuset til Gaarden ud mod Gaardspladsen, der stod en Række Lindetræer, med en høj lige Stamme, og saa var Toppen af Træerne klippet kuglerund, og omme i Gaarden ud til Haven, var der en Veranda, og der stod et Lindetræ ved hver Side af Verandaen og de var klippet som en aflang Firkant og naaede jo helt sammen som et Loft over Verandaen, det var et stort Arbejde at holde det klippet, men det var meget smukt. De nye Ejere er Kristian Kern Jespersen – Tanja Brendstrup, Jakob Sønder Hansen, Tove Morritzen, Erik Fisher Larsen og Maje Lundemand Andersen.

Den næste Grund ejedes af Anders Andersen og hans Kone Maren. De solgte Gaarden til deres Søn Peter Damgaard Andersen og hans Kone Else. Der gaar en flot Lindeallé op til Gaarden og den hedder ogsaa Lindbakgaard. De havde det smaat til at begynde med men det havde de fleste Bønder dengang i trediverne. De fik sig arbejdet op lidt efter lidt og blev meget velstaaende Folk. Peter Damgaard kom ind i mange offentlige Hverv og blev Sogneraadsformand og Formand for Sogneraadsforeningerne og i Tilsynsraadet for Landbosparekassen (SDS) og kom ogsaa i Foderstofforeningen Kildevang som Formand og i de Forenede Mejeriers Bestyrelse o.m.m. han var et Geni til at tjene Penge. I mange Aar havde han udstationeret Gylte hos Folk. Det foregik paa den Maade, at han leverede en Gylt, der var med Grise, og saa skulde han have 2 Grise paa 20 kg hvert Lag Grise Soen fik, og naar saa Soen ikke kunde blive drægtig længere paa Grund af Alder eller andet, saa skulde han have Soen tilbage i god Foderstand, saa var der jo samme Værdi i den til Slagtning, som da han havde udstationeret den, saa det var jo en uhyre god Forretning for ham, og han havde udstationeret en masse rundt omkring i et stort Omraade. Det var fortrinsvist til Folk som ikke havde det særlig godt økonomisk, saa for dem var det jo en let Maade at faa 1 Gylt sat ind uden Penge, at det saa var meget store Renter, de betalte, det maatte de jo saa finde sig i. Det havde jo været mere fordelagtigt at laane Pengene i Banken til Køb af Gylte og saa nøjes med almindelige Bankrente til 10%, i stedet for som her at give nærmere 100% Rente. Han havde jo en stor Produktion af Grise og Kreaturer, hver Kvadratmeter i

hans gamle og ubekvemme Landbrugsbygninger var udnyttet, det var meget upraktisk at fodre deroppe, engang de havde Dyr lægen tilkaldt til en Kvie, der ikke selv kunde kælte, og Kvien stod sammenstuvet blandt andre Kvier i en lille Baas med Grisestier bagved, saa Dyr lægen og dem der skulde rykke Kalven ud ikke kunde komme til at arbejde, maatte de slæbe Kvien udenfor i Gaarden, for at faa den forløst. Han havde en solid Mand til at arbejde for sig i 30 Aar Hans Loft, som jeg har nævnt tidligere som køber af det tidligere Forsamlingshus. Han havde en stor Arbejdsbyrde i den slidsomme Plads. Peter Damgaard blev udnævnt til Ridder af Dannebrog for hans Engagement i de offentlige Hverv og han var ovre og takke Dronningen og havde faaet købt hvide Handsker til Lejligheden. Efter hans Død blev Gaarden solgt til et Barnebarn Anders Damgaard, og hans Pige hedder Hanne Mauritsen.

Den Gaard næst efter Peter Damgaards Gaard var i sin Tid ejet af Peter Damgaards Far Anders Andersen. han solgte den senere til en Mand, der hed Rasmus Rønne og købte Lindbakgaard, som jeg lige har beskrevet. Denne Rasmus Rønne var en gemytlig Fyr. Hans Kone hed Petrea. De maa have arvet nogle Penge, for de var velstaaende Folk, men han drev et elendigt Landbrug og avlede ikke ret mange Fold i Korn, og Marken var meget tilgroet med Ukrudt, men Rasmus Rønne tog det i stiv Arm, og han sagde med en vis Galgenhumor. Det er sjovt nok, men naar Folk kommer forbi, saa kikker de altid af min Mark, og ikke efter Naboens paa den anden Side af Vejen, som saa meget bedre ud. Efter nogle Aar solgte han Gaarden igen og flyttede til Borum. Mine Forældre havde Kontakt med dem i flere Aar. De solgte Gaarden til Thomas Sørensen og hans Kone Eline. de havde før haft Kobberstedet i Gunnestrup. Der var deres to Børn Helene og Aage født. Thomas var en dygtig Landmand, saa der blev Orden i Stald og Mark. Han var en lun Fyr, der forstod at handle og snakke med Folk. Han blev desværre syg af Sklerose, men trods sin Sygdom, holdt han Humøret oppe i mange Aar. Han vilde gerne spille Kort, og jeg kan huske han blev kørt i Fjedervognen, han sad i Bunden, og saa havde han Benene bagud, saa kunde han let komme af Vognen, og komme ind til Folk, og naar han saa fik sig sat ned, saa kunde han rigtig være selskabelig og rive Vittigheder af sig. Han døde i en forholdsvis ung Alder. Sønnen Aage var ikke mere end 16 Aar, og efter at han havde været ude at tjene i 2 Aar, blev han i en ung Alder Bestyrer hos sin Mor, og han sled bravt i det og drev Gaarden godt.

Aage var med til mange Ringridningsfester rundt omkring og vandt mange Præmier. Han var dygtig til det og havde en fantastisk dygtig Hest. Den hed "Den Bette". Senere overtog Aage selv Gaarden og blev gift med Anne Margrethe. De har to Børn, Marie og Thomas. Næste Nabo er Mejeriet, et Privatmejeri som blev bygget i 1915, og kom til at hedde Hørret- Elite Mejeri. Det var en Johannes Jensen der byggede det. Alle Gaardene i Byen var Leverandører plus Tranbjerggaarden og Højballe og Visbjerg og Stenege. Det var Ost og Smør han producerede, Han drev det i en 10-12 Aar. da han solgte Mejeriet, startede han en Margarine fabrik i Maarslet, og han lærte sig Murerhaandværket og byggede mange Staldbygninger, og har bl.a. bygget vores Stald i 1936. Han byggede ogsaa Stuehuse og mange Villabebyggelser for Eksempel flere Funkishuse, som var paa Mode i nogle Aar. Han var en meget alsidig Mand. Hans Søn Per Jensen overtog Forretningen efter ham, og han har bygget en anden Staldbygning hos os, og ogsaa Huset som vi bor i i 1950. Tilbygningen til Huset blev bygget i 1980 af en anden Murer. Da var Per Jensen død, og hans Forretning førstes ikke videre. Det var et lille Sidespring. Tilbage til Mejeriet igen. Dette blev af Johannes Jensen solgt til Morten C. Christensen og hans Kone Fru Christensen. Det var nogle rigtige Selskabsmennesker. De havde en stor Omgangskreds, og han forstod rigtigt at snakke og handle Mælk med Bønderne. Han arrangerede Sommerudflugt for Leverandørerne til Constantia, et Sommerudflugtssted ved Stautrup, hvor de spillede Kugler og spiste, og han var i det hele taget en smidig Forretningsmand. De havde to Børn, den ældste hed Åge, og Birgit som var 6 Aar og paa Alder med mig. Vi var meget sammen, og Folk sagde, naar de saa os sammen, "Naa der kommer de smaa Kærestefolk", og jeg blev jo flov, men Birgit rørte det ikke, hun sagde, det skal du ikke bryde dig om Vagn, for naar vi bliver store, saa skal vi giftes, og vi skal have en Gaard, og hvis vi ikke kan faa en stor Gaard, saa maa vi nøjes med en lille; meget fornuftigt tænkt af et Barn paa 6 Aar. Efter at de havde haft Mejeriet i 4-5 Aar, solgte de det til Hans Hansen, og flyttede til Randers, hvor han drev lidt Ostegrosservirksomhed. Vi besøgte dem deroppe, men de var der kun eet par Aar saa købte de ogsaa Hovedgaard Mejeri, der besøgte vi dem ogsaa, det var et gammelt Mejeri, Beboelsen var en lang Bindingsværklænge. De havde kun dette Mejeri i faa Aar, der skulde ske noget med ham hele Tiden, saa han solgte ogsaa dette Mejeri, og saa tog han Ejendomsmæglereksamen og blev en stor

Ejendomsmægler. Han fik Kontor i Demokratens Bygning ud til Banegaardsgade i Aarhus, og der stod i store Neonbogstaver "Morten C. Christensen Ejendoms- og Forretningsbureau". senere drev hans Søn Åge Christensen Firmaet videre paa Rosenvangs Allé under samme Navn.

Hansen som havde købt Hørret Mejeri, lavede om paa Driften af Mejeriet, fra at være Smør og Osteproduktion lavede han det til Konsummælksmejeri. Mælken blev tappet paa Flasker og solgt fra Mælkevogne inde i Aarhus og Forstæder, og der blev ogsaa leveret til Mejeriudsalg derinde, og saa leverede de jo ogsaa Piskefløde og Smør og Ost. Mejeriejer hansen døjede lidt med at handle Mælk med Bønderne, de forhandlede en Gang om Aaret, og Bønderne vilde jo hver Gang have lidt mere for Mælken, det var jo noget med fra 2 til 5 Øre pr kg Mælk, og Hansen regnede jo udfør dem saadan at de kunde indse, at han ikke kunde gøre mere, men som Regel fik de ham pint af med en lille Stigning paa et Par Øre pr kg Mælk. Efter nogle Aar rottede saa halvdelen af Bønderne sig sammen og gik ud af Mejeriet og kom til at levere Mælk til Knudrisgade Mejeri i Aarhus, og Udbryderne blev kaldt "de svot" (sorte), og Peter Damgaard var Formand for "de svot". Far var ikke med blandt Udbryderne, og naar saa Hansen havde Forhandling med de genstridige, for at faa dem til at blive i Mejeriet, saa kaldte Fru Hansen paa Far, at han skulde komme ind og tale med hende, og saa sagde hun med Graad i Stemmen, kan du se Andreas, nu sidder de og piner Hans derinde. Forhandlingerne lykkedes ikke, og de blev Leverandører til Knudrisgades Mejeri, det viste sig i Realiteten fik de ikke mere for deres Mælk derude, og efter et Aars Forløb flyttede de over og blev Leverandører til "De Forenede Mejerier", og det var bedre, en enkelt af Udbryderne Michael Veng smuttede dog tilbage og blev igen Leverandør til Hørret Mejeri. Mine Forældre kom meget sammen med Hansen og Fru Hansen, de sendte tit Bud, at vi skulde komme ned og faa Kaffe og snakke, og vi nød meget godt dernedefra. Naar Fru Hansen fik en ny Hat eller Frakke, saa viste hun altid Mor den først, for som hun sagde, du bliver jo ikke misundelig, saadan som de andre Koner i Byen. Mor var jo saa beskeden af sig. Der var lidt af den Mentalitet i Byen, at nogle sagde. De kan sku sagtens flotte sig, for det er jo os, de tjener Pengene ved. Den Mentalitet havde Far og Mor ikke. Deres Datter Asta om min Søster Esry var jævnaldrende og kom meget sammen. Naar Asta var alene hjemme, sov Esry altid dernede om natten. Esry uddannede sig til Sygeplejerske og rejste

til København og blev gift med en Murermester derovre. Hun blev ved med at have sit Job kun afbrudt af et Par Børnefødsler. De fik 2 Børn, Hanne og Else, og dem blev hun hjemme og passede en Del Aar, hvorefter hun fik Job som Sygeplejerske i De Gamles By i København, og der blev hun til hun blev pensioneret. Hun bor i et dejligt Hus i Gladsaxe, som hendes Mand har bygget. Han hed Eivind Korf og han døde i 1977.

Hansen skulde have en mere moderne Radio, og saa maatte vi faa den gamle gratis, det var jo en med Skærm som Højtaler, og den havde vi meget Fornøjelse af, den var med Akkumulator, som skulde lades op en Gang imellem, det foregik oppe hos Cykelhandleren i Maarslet. han havde saadan et Ladeapparat, og det kostede 2 Kr pr Gang, det tog 1 Dags Tid, men saa fik vi et andet med hjem, som vi saa skulde op og bytte tilbage. Der var ogsaa et Anodebatteri, som blev opbrugt efter nogen Tid, det kostede 10 Kr. Det nye Apparat hansen købte, var tilsluttet Elnettet. Naar der var noget i Vejen med vores Apparat, saa vilde Hansen gerne skillde det ad og faa det til at fungere. En Gang gik det dog galt for ham, han havde taget Højtalerskærmen af, den var af Pap og lagt hen paa Sofaen, og da han havde skruet ved radieon en Tid, saa vilde han hvile sig og satte sig i Sofaen oven paa Skærmen, og det var mere end den kunde holde til, men han skaffede os en anden. Han kunne ikke lide naar Fru Hansen drillede ham med det. Vi andre turde ikke sige noget. I Hansens Tid voksede Konsummælkudsalget til Aarhus og Malling meget. Han havde fire Mælkebiler, der solgte paa Gaden, og derforuden flere Mejeriudsalg, som han leverede til. En af Chaufførerne hed Hans Brandt, og han vilde gerne have Bajere. Hansen gav ham mange Advarsler. En Dag han kom hjem fra Turen og var godt pløret, og Hansen talte Dunder til ham, og foreholdt ham, at han kunde miste Kørekortet. Brandt var jo meget Temperamentfuld, og han tog fat i Hansen og tvang ham ind i Ostekælderen og lukkede Døren indvendig fra, og saa truede han og vilde tage Kvælertag paa Hansen, men denne fik revet sig løs og fik ham talt til Fornuft og fik Døren op igen, og kom ligbleg ud og fik fortalt sin Kone om Episoden. Dagen efter kom Brandt grædende ned til Hansen og gav ham en Undskyldning, og saa slog de en Streg over det. Hansen fik lavet en meget flot Have til Mejeriet. Efter nogle Aar solgte han Mejeriet til en Mand, der hed Holst, han havde haft en Tobaksfabrik i Timring ved Ikast, men han var udlært Mejerist. Hansen købte Mejeriet Stasano i Silkeborg, det var et stort Mejeri, han

havde det kun 3 Aar, saa solgte han det igen og købte Halvpart i Horsens Iscremefabrik. Holst som saa drev Hørret Mejeri, havde meget lettere ved at handle Mælk med Bønderne, end Hansen havde haft, for han sad ikke og regnede ud for dem, hvad han kunde give. Han sagde kort og godt, jeg kan give saa og saa meget og kan i akceptere det, saa har vi handlet og kan i ikke, ja saa kan vi ikke handle, men de fik handlet hver Gang. Han var lidt af en Træemand og sagde ikke saa meget, men hans Kone Fru Holst var en meget sød Kone, og de havde fem kønne Børn. De to ældste Piger der var meget smukke døde begge af Tuberkulose, da de var i 20 Aars Alderen. Efter at have haft Mejeriet i fire Aar solgte Holst Mejeriet til en Mand, der hed Trankær og Holst døde et Par Aar efter af Tuberkulose ligesom hans Døtre. Trankær og hans Kone, der hed Sigrid, som nu var Ejere af Mejeriet, var meget selskabelige og Trankær tog tit paa Restaurationsbesøg i Aarhus, og her i Byen spillede han Kort med en Klike af Bønderne, og det var højt Spil de spillede, der var Hundredkronesedler paa Bordet, og der var ogsaa Brændevin med. Niels Leo, som jeg har beskrevet før, var med i det Kortspil, og han var meget dygtig til at spille Kort, og han kom tit og fortalte Dagen efter, at i Aftes havde han vundet 120 Kr og en anden Aften 80 Kr, og det skete tit, for han passede sine Kort og kunde huske, og de andre gik jo flittigt til Brændevinen. Niels Leo var saa dygtig til at huske Kort, at naar de kom hjem og kom i Seng, saa kunde han ligge og gennemgaa hvert Spil Kort, og hvordan han eventuelt skulde have spillet anderledes i det og det Spil. Han har selv fortalt det. Om det har været paa Grund af sit store Pengeforbrug, ved jeg ikke, men efter en 5 Aar solgte Trankær Mejeriet og flyttede ind til Aarhus, og efter nogen Tid hørte vi at baade Trankær og hans Kone havde Job i Køkkenet i Stormagasinet Salling, og det var faktisk Synd for hans Kone, for hun havde ikke ødet noget. Den nye Ejer af Mejeriet var en Mand ved Navn Evald Knudsen, og hans Kone hed Petra, hun havde arvet en Del Penge efter sin Far, og dem har de saa investeret i Mejeriet. Han var meget lunefuld og hidsig, og hans Kone var meget rolig og afbalanceret. En Dag kom Petra ud med Formiddagskaffe og Brød paa en tallerken, og noget har jo gaaet ham imod, saa han tog Tallerkenen og klaskede det hele ned i Murstensgulvet. Hans Kone saa roligt paa ham og sagde "Naa kan det hjælp dig Evald", og saa gik hun ind til sig selv igen. Efter at have haft Mejeriet nogle Aar blev han kontaktet af De Forenede Mejerier, de var interesseret i at overtage hans Mejeriudsalg og

Mælkeruterne inde i Byen, og de betalte ham saa en vis Sum, vi fik aldrig at vide hvor meget, for at lukke Hørret Mejeri, han skulde beholde Bygningerne, dem var e ikke interesseret i, og saa skulde vi Leverandører følge med over og leverer Mælk til De Forenede Mejerier, hvor de andre Hørretboere, fra dengang de var brudt med Mejeriet, leverede Mælk. Vi fik saa en forhandling med De Forenede Mejerier, og det endte med, at vi akcepterede at blive Leverandører til dem. Saa nu eksisterer Hørret Mejeri jo ikke mere som Mejeri. Knudsen havde jo saa de tomme Bygninger tilbage. Han prøvede at starte med at lave Ispinde, men det kunde ikke rigtig gaa, saa han solgte Bygningerne til Garveriet Flak. Knudsen købte en Cigarforretning inde i Aarhus, men den gik ikke saa godt, saa startede han en Sodavandsfabrik og drev den i nogle Aar, han døde i en ret ung Alder. Flak startede saa Garveriet og beskæftigede 3 Mand. Mejeriet har jo haft mange Ejere gennem Aarene, og de sagde, at de allesammen havde solgt til et større Beløb end de havde givet. Det maa jo saa have være Konjunkturstigning. Flak havde det saa i nogle Aar, saa solgte de til en Træskofabrik, der gik konkurs, og saa blev det købt af en pengestærk Mand, hvis Datter og Svigersøn har Beboelsen og Mejeribygningen er lejet ud til et Vaskeri, som vasker Tøj for Skibene, der anløber Aarhus Havn. Vaskeriet henter og bringer Tøjet til Skibene efter Vask. Det sker somme Tider, at de vasker om Natten og om Søndagen. For Skibene skal hurtigt ud af havnen igen, paa Grund af den dyre Havneleje. Hjemmeværnet har lejet sig ind i en Sidefløj, hvor de har gode Lokaler til at holde Møde i, og Beboerne i Byen har lejet Lokalet til Generalforsamling i Vandværket og Høstfest. Man kan sige at Hørret Elite Mejeri har haft en omskiftelig Tilværelse. Ulla og Flemming bor der nu.

Næst efter Mejeriet ligger en Gaard paa 45 Td Land Ager og 2 Td land Skov, den ejedes omkring 1880 af en Anders Jensen, der var ugift, og hans Mor som blev kaldt Faster. De tog 2 Børn i Pleje, en Dreng og en Pige. Drengen hed Jens Sørensen og Pigen hed Maren Sørensen, og hun var min Faster. Begge Børn var i 10 Aars Alderen, og fra Hjem med store Børneflokke. De voksede op nede paa Gaarden hos Anders Jensen og hans Mor, som de kaldte Faster, og denne Faster troede paa Nisser, og hun havde talt med en af dem en Juleaften, da hun satte Grød op til ham paa Høloftet, og hun havde spurgt om, hvor gammel han var), og han svarede, at nu havde han set Vonnehoved (Ornehoved) Krat syv Gange opgravt (opgroet) og syv Gange nedhovt (nedhugget) men aldrig

havde han set andetsteds en Vonning (Orne) med Hoved i begge Ender. Men det havde han set oppe i Vonnehoved Krat, og deraf har Krattet sit Navn, og Krattet skulde efter Fasters Mening være, det som er der den Dag i Dag, og det ligger oppe foroven i vores Toft.

Inden Anders Jensen og hans Mor døde, fik Jens Sørensen Skøde paa Gaarden, og da han var ugift, saa var det jo en Selvfølge, at min Faster skulde blive der som Husbestyrerinde, da hun heller ikke var gift. Jens Sørensen var en glad Gut, han var meget humørfyldt og slog til Skaglerne sammen med sine jævnaldrene og kom af og til hjem godt bedugget, og Faster Maren maatte saa hjælpe ham i Seng og gøre rent efter ham. Han var dygtig og drev Gaarden godt, han havde 2 Karle og Faster Maren havde en Tjenestepige. Han var altid først i Marken om Foråret og var hele Tiden godt med med al Ting. Han havde altid sine Karle i flere Aar, for det var en god Plads for de unge Mennesker. Men saa kom der en kraftig Omvæltning. De fik en Pige i Tjenesten, som hed Birgitte, hun var Søster til den Pige, som Baron Gyldenkrones Søn havde forelsket sig i og var blevet forvist til Amerika, og en anden Søster har jeg ogsaa nævnt, det var hende vi kaldte Pulle Marie, og som gjorde rent i Skolen. Jens Sørensen var paa det Tidspunkt cirka 50 Aar, og Birgitte var midt i tredive, og hun saa meget godt ud og var nærmest køn, og hun fik Jens Sørensen i Fælden, og han vilde giftes med hende. Min faster Maren havde jo ingen Rettigheder i Gaarden, det hele var jo tilskrevet Jens Sørensen, og hun havde ikke Papirer paa noget, saa hun blev faktisk smidt ud af Gaarden. Jens Sørensen kørte hendes Møbler op til os, for hun var jo min Fars Søster, og saa sagde han endda til hende, at nu skyldte de ikke hinanden noget- Det var meget kynisk. Faster Maren blev saa Husbestyrerinde for en ældre Mand i Maarslet, og der var hun i 25 Aar. Jens Sørensen blev gift med den smukke Birgitte, og der havde han fundet sin Overmand. Det var slut med Drikkeriet, det taalte hun ikke. Han maatte ikke komme sammen med sine Venner fra før, for som hun sagde, hun havde set, naar hun i Begyndelsen hentede ham hjem fra Værtshus inde i Aarhus, saa stak Drikkebrødrene Regningen hen til Jens Sørensen og sagde, at det var hans Regninger, som han skulde betale, om det saa er sandt ved jeg ikke, men de kunde godt være frække naar de var fulde. Jens Sørensen blev mer og mer forkuet, og kom ikke sammen med Naboerne mere. Det var sjovt nok, for Far stod højt for Birgitte, saa ham maatte Jens Sørensen godt snakke med. Naar jeg

kom derned som Dreng, saa fortalte hun, hvor grimme alle deres Naboer var, og Jens Sørensen kunde ikke faa et Ord indført, han sad og missede med Øjnene og sagde "Aae ja". Hun led nærmest af Forfølgelsesvanvid, og var mistroisk over for alle. Hendes Yndlingshistorie var om en sort Hane, som en Nabo havde lokket over paa sin Grund og slagtet. Hun kunde ikke have Tjenestepiger ret længe ad Gangen, og til sidst havde hun slet ingen. Karle kunde de heller ikke have. De havde en skikkelig ældre Mand til at hjælpe sig. Han kom hver Morgen o gik saa hjem og spiste til Middag og kom saa igen over Middag. Hun kunde jo ikke faa noget Mad færdig til Tiden hun gik altid og rodede ude saa hende og Jens Sørensen spiste paa de mærkeligste Tider. Saa han havde faaet at mærke, at han var blevet gift. Før i Tiden havde han altid været først i Marken med alt, nu var han den sidste med alt. Han blev mer og mer krumbøjjet og forslidt, han sad og malkede Køerne Kl. 21 om Aftenen. Jeg var nede og hjælpe dem med at køre Møg ud Foraar og Efteraar, og det var de glade for. Jeg fik skam en god Betaling. De skulde selv bestemme hvad jeg skulde have. Jeg fik 5 Kr om dagen, og det var næsten lige saa meget som deres Arbejdsmand fik, han fik 6 Kr om Dagen. Til sidste orkede de ikke at drive Gaarden længere. De solgte den til en Spekulant og købte et Hus i Maarslet, hvor de ogsaa førte en sølle Tilværelse. Ham, de havde solgt Gaarden til, var en rigtig Gaardslagter. Han solgte alt af Værdi, det var under Krigen, saa alt kunde sælges. Han brækkede et godt Kornmagasin ned og solgte Brædderne, han byttede Gaardens Maskiner væk med nogle ringere, og fik Penge i bytte. Han solgte 12 Td Land Jord fra Gaarden, hvoraf jeg købte 4 Td Land eng herinde i Byen. Aage Sørensen og Jens Georg Sørensen købte hver 4 Td land Jord ude i Marken, af det der laa nærmest Byen. saa efter dette Salg var der paa det nærmeste 1 Km til det første af Gaardens Jord. han lavede meget andet i Penge, saa Gaarden blev nærmest rippet for alt af Værdi, og nu var der kun 32 Td Land Ager og 2 Td Land Skov tilbage. Derefter solgte han Gaarden til Møller Iversen og hans Kone Sofie. De have haft en lille Ejendom i Stjær, og Møller havde gaaet paa Dagleje. De havde en Børneflokk, og de var alle vant til at bestille noget. Det var jo nærmest en Ruin, disse Mennesker gik ind til, og naturligvis havde de det smaat i nogle Aar, men de var slidsomme og nøjsomme Mennesker, saa lidt efter lidt gik det fremad. De ældste af Børnene kom ud at tjene, og nogle blev hjemme og hjalp til med Bedriften. Sofus Far, Esben, boede hos dem, og han var ogsaa aktiv. Og det var

jo prisværdigt alt sammen. Efter at dette enorme Slid havde stået paa en halv Snes Aar, var Gaarden rettet op, og de havde faaet Styr paa det, og da de samtidig kunde sælge Jord fra som Tillægsjord til Byggegrunde i et nyt kvarter "Storhøj", som var blevet byggemodnet og solgt fra Kaj Nielsens Gaard Villagaarden. 10 Td Land af Kaj Nielsens Jord gav Plads til 60 Huse. De solgte ogsaa 2 Td Land Skov som laa i et hjørne af Hørret Skov. Det var jo om dette Skovskykke, at forlængst afdøde Ejer af gaarden Jens Sørensen havde sagt saa humoristisk, idet han pegede ud paa Hørret Skov, "Ja det er saa min og Baronens Skov". Møller Iversen døde efter svær Sygdom, og Sofie solgte saa de resterende 27 Td Land til Knud Jensen. Landbrugsbygninger og Stuehus blev D solgt til nogle unge Mennesker og er blevet handlet med flere Gange. Nu er det Hans Henrik og Dorthe, der har det, og de har bekostet en stor Istandsættelse af det hele, saa det fremtræder meget smukt.

Som Nabo til Møller Iversens Gaard ligger Byens Købmandsforretning, den blev bygget omkring Aar 1900, og det var gaaet med Købmanden som med Bysmeden, for Købmanden blev ogsaa anmodet om at slaa sig ned i Hørret, saa om ham kan man sige, at han blev kaldet. Købmanden hed Søren Kristian Worm, og hans Kone hed Ane, de havde haft en lille Købmandsforretning i Tulstrup, men vilde saa hellere prøve Kræfter med den i Hørret. Det gik ogsaa godt for dem. Købmanden var en meget sindig Mand, saa det varede sommetider lidt inden han svarede. Han havde lidt talebesvær. Han var en hæderlig Købmand. Købmandskonen, som vi altid kaldte Ane, var meget rap i Replikken, og naar Købmanden ikke naaede at faa svaret, saa gjorde hun det for ham, hun kunde simpelthen ikke styre Tungebåndet. Hun hjalp jo i Forretningen, og vi havde Købmandsbog som de skrev op i, hvad vi købte, og saa betalte vi efter en Maanedes Forløb. Det skete af og til, naar det var Ane, der havde skrevet ind i Bogen, at der var skrevet en Toøre eller en Femøre for meget for Varen, men det var Købmanden saa vant til, saa han saa selv efter i Bogen og rettede det. Hun havde altid saa meget nyt at fortælle, og vilde godt lægge lidt til. Naar saa Lærer Jokumsen hørte en af hendes Historier fra andre, saa spurgte han altid, er det Ane, der har sagt det, for saa vilde han godt trække lidt fra. Naar hun saa havde fortalt en Historie, saa sagde hun altid til sidst, "Ja det er sku ligegodt Topmaalet". Naar det saa blev for slemt kunde Købmanden godt finde paa at nikke til hende, og det betød, at hun godt kunde gaa ind i

Stuen til sig selv, og hun havde Respekt for ham. Købmanden havde en Varebil, en Ford, den var med aaben Lad, saa den kunde bruges som Varebil, og saa passede det saa fint, at der kunde sættes to Agestole paa en i hver Side, saa kunde den ogsaa bruges til Personkørsel, den kunde godt rumme f.Eks. 6 Voksne og 2 Børn, det var meget praktisk, naar det var godt Vejr, og de var da kørende helt op til Skagen i den. Dem der sad bagpaa kunde jo tage Paraplyer med, hvis det blev Regnvejr. Forretningen gik godt, han handlede ogsaa med Kunstgødning, og der var indlevering af Æg, som saa blev afhentet af et Ægfirma. Det var jo en god Maade for Købmanden, for de fleste af Beboerne havde jo Høns og leverede Æg til Købmanden, og saa kunde Varerne, som Købmanden solgte modregnes med Æg, det var en god Maade for ham at faa Pengene hjem paa. Han havde ogsaa islandske Spegesild i Trætønder med saltlage i, og han havde et godt Udsalg af alt lige fra Porcelæn og Køkkenredskaber til Værktøj og Haandredskaber til Landbruget og Mel, Sukker, Salt, Gryn, Oma, det var jo i hver sin Skuffe, og saa tog han med en lille Haandskovel og vejede paa Vægten, alt var jo i løs Vægt. I Forretningen var der en Bænk, som især Byens Mænd kunde sidde paa og faa en Bajer, og saa gik snakken jo rigtig om baade det ene og det andet, og Købmandskonen havde jo altid Døren fra Privaten til til Forretningen paa Klem, og naar der saa var noget sensationelt, kunde hun jo ikke dy sig, men fandt paa et Ærinde ind i Butikken og tog Del i Samtalen, og naar det saa var noget særligt Guf, saa var det, at hun udbrød "Ja det er sku ligegodt Topmaalet". Hun var en frisk Kone, og man kunde ikke blive vred paa hende, hun talte rent ud om al Ting og man kunde jo blot trække lidt fra. Hun var ganske harmløs. Hun havde en Bror og Fodermester et Sted, og de havde mange Børn og sad i smaa Kaar. Hvert Aar lidt før Jul inviterede hun dem, og saa maatte de selv vælge deres Julegaver inde i Butikken indenfor Rimelighedens Grænse. Det var hendes Julegaver til dem. Det var jo et pænt Træk af hende. Købmanden og Lærer Jokumsen og Smeden og Ole Gertsen spillede Lombre en gang om Ugen, det var jo et lidt finere Spil. De andre Beboere spillede Vist, og der var ogsaa et hold der spillede en Gang om Ugen, der var Far bl.a. med, og saa var der Mejeriejeren, og en der hed Møller og Anders Loft.

Købmanden gik hver Aften en Tur ud paa vores Markvej med sin Hund. Det var en fast Rute, han havde, og det var altid hyggeligt at faa en Passiar med ham,

naar man mødte ham. De havde tre Sønner og de to af dem lærte Købmandsfaget. Den ældste af dem hed Kristian Worm og han var hjemme og ekspederede. Han vilde gerne rive Vittigheder af sig, og en gang Anders Loft kom ned i Butikken, sagde Kristian til ham, da han skrev en Regning, "ja du har jo Lout (Loft) o. Bag", og Anders Loft blev ham ikke Svar skyldig, han replicerede tilbage "ja, og du har Worm i Enden". Denne Kristian Worm købte en Købmandsforretning inde i Rosenkrantsgade, og han drev den til sin Død. Den anden Søn Peder Worm blev Arkitekt, og den yngste Søn Aage Worm var jo ogsaa Købmand og købte Forretningen i Hørret af sin Far og fik den moderniseret og lavet større. Desværre døde han i en ung Alder, af hans tre Sønner var kun den ældste konfirmeret. Hans Kone Inger drev saa alene Forretningen med hjælp af sine Sønner en Del Aar, men saa lukkede hun den. Der var kommet saa meget konkurrence fra de store Varehuse rundt omkring. Den gamle Købmand Worm havde saadan en god Kaffeblanding, og den samme Kaffeblanding havde hans Søn i Rosenkrantsgade, og han solgte den under Navnet Worms kaffe. Hans Søn Aage havde naturligvis den samme Blanding, og hans Enke, Inger Worm, faar stadigvæk den samme Blanding tilsendt, ogsaa efter hun har lukket Forretningen, og vi faar nede fra hende, som de eneste i Byen, stadigvæk den gode gamle Worms Kaffe. Det er et Firma i Holstebro der laver Blandingen.

Den gamle Købmand Worm og hans Kone Ane var flyttet over og boede i det lille Hus overfor paa den anden Side af Vejen, og der boede de til deres Død.

Næst efter Inger Worm ligger en Gaard som ejedes Ole Gertsen og hans Kone Anne Marie, det par et Par stoute Mennesker og meget selskabelige. Ole Gertsen var paa Kvægtorvet hver Ugedag, naar der var Grise og Kvægmarkede, og der mødtes han med flere af sine Byfæller, og efter Markedet skulde de have nogle Kaffeponser, enten paa Kvægtorvets Restauration, og naar den havde lukket efter Markedets Ophør gik de op til Morten paa Strandborg, en Restauration paa det modsatte Hjørne af Centralværkstedet med Indgang med Indgang fra Strandvejen No 2, eller ogsaa havde de sat hinanden Stævne paa Hotel Dagmar i Østergade. Og paa et af disse Steder har Konerne saa siddet og ventet og rykket i deres Mænd, for at faa dem med hjem. Ole Gertsens Anne Marie var nok den, der havde de længste Ventetider for at faa Ole med hjem.

Hun var en godmodig Kone og et rart Menneske. Ole Gertsen var skam ogsaa rar, men han var lidt vanskelig at faa med hjem, naar han var kommet i Byen, det skete tit de kørte ud i Stadsvognen med Hesten Musse som Enspænder. Ole Gertsen var en dygtig Landmand, han passede selv Svinene, Køerne gik han ikke saa meget op i, men havde dog en almindelig Besætning. Malke Køer vilde han ikke, saa det var Anne Marie og Børnene der gjorde det. De havde ni Børn, saa der var jo Medhjælp i mange Aar. Vinteren var en stille Tid, og naar Ole ikke havde andet at lave om Dagen, gik han om til Nabokonen Alma, og saa spillede de to Kort sammen. Der var nogle Vintre hvor Mund- og Klovsyge rasede i Folks Kobesætninger, og saa var der total Udgangsforbud, da Sygdommen var meget smitsom, og Hunde og Katte skulde jo lukkes inde. Folk fandt saa paa, at de Gaarde der havde Sygdommen, der kunde Folk godt besøge hinanden, og de listede saa i Aftenens Mulm og Mørke sammen og spillede Kort, men det var jo ulovligt hvis de skulde over offentligt Vej, saa de listde jo ad Omveje. Der var sat Skilte op ved Indkørslerne til de Gaarde, der havde Sygdommen "Adgang forbudt paa Grund af Mund og Klovsyge". Posten maatte heller ikke komme ind i Gaarden, men maatte aflevere i en Kasse ude ved Vejen. Naar Sygdommen var overstaaet saa skulde der jo skrubbes og desinficeres i hele Stalden med Kogende Vand med Soda i og saa kalkes bagefter, og saa skulde det godkendes af Dyrlægen. Mange Dyr tog Skade af Sygdommen og blev trepattet og meget afmagret, og nogle døde, for de stakkels Dyr kunde jo ikke æde Foderet, da deres Tunge og Mund var fyldt med store Blærer. Det var ikke alle Besætninger der blev angrebet, nogle enkelte gik fri. Ole Gertsen solgte paa et Tidspunkt Gaarden til en af sine Sønner Anker Gertsen, og hann var gift med Anna, som var en Datter af Smeden i Testrup. De var ogsaa selskabelige Mennesker og kom meget ud. e havde tre Børn. En af Gangene Anna var gravid, kom hun om til Købmanden for at handle, og Per Veng med den store Vom sad paa Sladrebænken sammen med nogle andre og fik en Bajer, og han siger saa til Anna, det er da en mægtig stor Mave du gaar med, men hun svarer ham kvikt "Min Mave kan svinde ind paa faa Minutter, naar det er ved Tiden, kan din Mave ogsaa det" og han blev fuldstændig Paf. Anker og Anna solgte paa et Tidspunkt Gaarden til Knud Jensen, og de købte et Hus i Risskov med en dejlig stor Have, og Anker fik arbejde hos Korn- og Foderstof Kompagniet, og de fik det godt.

Nabogaarden som ligger ved Siden af Ole Gertsens Gaard, ejedes af Marius Jensen og hans Kone Alma. Marius var Søn af Byen gamle Degn, Lærer Jensen. han var en meget dygtig Landmand og kunde alting. an blev altid hentet, hvis Bønderne havde et sygt Kreatur eller en vanskelig Kælving, han var meget alsidig. Desværre døde han i en ung Alder, og Alma stod tilbage med en stor Børneflokk paa 5, og den yngste Knud var kun 2 Aar, men hun var en dygtig Kone, og drev Gaarden videre ved Hjælp af sin Bror Jens Georg Sørensen som Bestyrer, indtil hendes egne Børn blev voksne og kunde bestyre Gaarden. De havde vel nok den bedste Kobesætning i Byen, de laa altid meget højt i Kontrolforeningen. Der var blevet startet en Kontrolforening paa Egnen, saa Bønderne kunde faa at se, hvor meget deres Køer ydede, og saa kunde de sortere de daarligste fra, og paa den maade forbedre Besætningen. Der var blevet ansat enn Kontrolassistent, som kom en Gang om Maaneden og tog Prøver af hver Kos Mælk i smaa Glas, og saa blev Koens Mælkemængde vejjet, det skulde gøres baade Aften og Morgen. Mælkeprøverne fra samme Ko fra Aften og Morgenmælken kom i samme Glas, og saa blev det slynget i en Centrifuge, saa fedtprocenten kunde aflæses, og saa blev det hele ført ind i en Kontrolbog. Saa tog Kontrolassistenten videre til næste Medlem. Han kom jo et nyt sted hver dag. Han skulde sove i en ny Seng hver Nat og det var jo ikke altid saa rart om Vinteren, men han havde altid et godt Tæppe med sig. Han boede og fik Kosten hos alle Medlemmerne. Det var jo et let Arbejde, og mange Steder spillede de Kort med ham om Aftenen. Kontrolassistenterne var som Regel tykke og fede, for der blev som Regel lavet lidt ekstra god Mad, den Dag de var paa Kost. Naa men tilbage til Almas Gaard. Der var et fantastisk godt naboskab mellem hende og ole Gertsen og Anne Marie paa Nabogaarden. Alma var jo bleven hærdet af hendes Modgang og kunde godt være lidt bestemt overfor vi andre, men i hvert fald Ole Gertsens familie taalte hun ikke, der blev sagt noget ufordelagtigt om, og de blev jo ogsaa rigtig i Familie efter hendes Datter Maren var bleven gift med Ole Gertsens Søn Gunnar. Nu er Tiden saa kommen at Knud skal overtage Gaarden, han havde været ude at tjene nogle Aar og været paa Landbrugsskole. Han startede jo med at købe Jord op og har gjort det siden og blev Byens største Jorddrot. Som jeg har omtalt saa bygge Knud et nyt Hus oppe paa det Jord, som havde tilhørt hans Morbror, der brændte inde. Det tog meget lang Tid at faa det bygget, men endelig stod det færdigt, og havde jo

lovet os en indflytterfest, saa vi var jo ved at blive utaalmodige. Men saa endelig kom Dagen, og den forløb saaledes. Knud og Lis staar oppe paa deres Altan og kigger ned over Byen. da ser de en procession af Byens kække Mænd og smukke Kvinder, der kommer bærende med en 9 m lang Flagstang med et Flag i Toppen, og da denne over al maade flotte Procession naar op til Huset, bliver Flagstangen overrakt Nybyggerne, og vi bliver inviteret indenfor til det store kolde Bord, og der blev spist Tonsvis af Mad og drukket Pottevis af Brændevin og Øllet løb i stride Strømme ned gennem Halsen paa disse Barbarer, og der blev skaalet og danset den hele Nat, og det blev Morgen inde denne vilde Horde forlod Huset. Knud har soldt den oprindelige Gaard uden Jord men Stuehus og Avlsbygninger til sin Datter Lisbeth og Vognmand Søren Væver, som driver Vognmandsforretning derfra.

Den næste Gaard, der er Nabo til den tidligere Knuds Gaard, ejedes af Mikkell Jakobsen og hans Kone, om dem ved jeg ikke andet end, at de havde en Datter, der hed Kirstine, og hun var gift med Per Veng, og saa havde de en Søn Peter Jakobsen, som overtog gaarden, hans Kone hed Katrine og hun var Søster til Købmand Worm. De stammede nede fra Vejle Egnen. Peter Jakobsen var en meget rolig Mand, ja han var meget sen i optrækket. Der skulde meget til at bringe ham ud af Fatning. Hans Kone havde desmere temperament. De havde 6 Børn. Katrine var meget paapasselig med, at Børnene ikke blev syge, hvis de bare gav et Host fra sig, saa kom de i Seng. Der var god Jord til Gaarden, og den blev ogsaa drevet godt. Det er noget af det bedste Jord her i Byen. Peter Jakobsen solgte Gaarden til sin Søn Michael Jakobsen og byggede sig et Hus ved siden af Gaarden og boede der til sin Død. Hans Kone Katrine døde paa Maarslet Plejehjem. Michael Jakobsen blev gift med Dagny, som var fra en Gaard i Over Maarslet. De fik to Børn, en Dreng og en Pige. Michael var af samme sindige Type som sin Far. Han drev Gaarden godt, men blev tidlig svagelig og døde i en forholdsvis ung Alder. Han naede at faa Gaarden solgt til Knud Jensen. Hans Kone Dagny solgte Gaardens Bygninger til et ungt Par Stefan og Lene som bor der i dag. Dagny købte et Hus i Maarslet

Det Hus som ligger ved Siden af Michael Pedersens Gaard. Det var jo det, som Peter Jakobsen byggede til sig selv som Aftægtsbolig, da han solgte Gaarden til

sin Søn. Det er bleven købt af Gerda og Asger Christensen. Asger er Buschauffør.
De har moderniseret Huset.

Tilgiv. Jeg er kun en lille Amatør,
der aldrig har skrevet Erindringer før,
saa tag det med lidt Forbehold,
naar jeg med hedengange Beboere spiller Bold,
saa tag det derfor ganske rolig,
at jeg har kigget ind i hver en Bolig.

Med Hilsen, Vagn Sørensen